

WILLIAM VOLTZ

Stopami Antiů

Knihovnička Perry Rhodan 110

Přeložil Jaroslav Kuťák

Mulvaneyův plán vzešel z hlubokého přesvědčení. Plán nebyl dvakrát zákonný, protože nevylučoval možnost, že Mulvaney zavraždí starého Lansinga. -Za normálních okolností by Mulvaneye v životě nenapadlo zabít jiného člověka. Jeho stav však pokročil do stádia, které prakticky znemožňovalo jakoukoli rozumnou úvahu: Mulvaney se nacházel na nejlepší cestě k zešílení.

Důvodem pro Mulvaneyovy úmysly nebyl snad starý Lansing - toho starého muže nemohl nikdo nenávidět. Mulvaneyho cílem však bylo několik malých plastických lahviček, o kterých se domníval, že je jeho oběť bude mít u sebe. Nedalo se však předpokládat, že by Lansing své lahvičky vydal dobrovolně. Poté, co vláda zakázala distribuci likéru, majitelé si své zásoby pečlivě chránili. Bylo už jen otázkou času, kdy drogově závislí spotřebují svou poslední lahvičku.

Na tento okamžik Mulvaney raději nepomýšlel. A vůbec nemyslel na to, že existuje více než padesát milionů Pozemšťanů, kteří byli na likéru závislí a kteří se ze všech sil snažili nějaký získat.

Mulvaney sevřel roztřesenýma rukama nosný trám verandy před Lansingovým domem. Bylo po půlnoci. Ulice zela prázdnotou. Albert Lansing byl starý podivín. Jeho tělo bylo od pasu dolů chromé. Přes den se o nemocného staral služební robot, který však na noc dům opouštěl. Robot byl jedinou věcí, kterou Lansing z veškeré nové techniky přijal. Jeho invalidní vozíček byl starodávný model s velkými koly po obou stranách. Lansing jej uměl ovládat tak, že se jeho pohyblivost rovnala pohyblivosti, kterou zprostředkovávaly automatické výrobky podobného druhu.

Mulvaney se rozhlížel. Studené světlo neonových lamp ozářilo jeho tvář. Chvilí tam tak stál, pak se jedním skokem přehoupl přes plot do dvora. Měkká půda zabránila jakémukoliv zvuku. Muž se napřímil. Vykročil, aniž by dával pozor na květiny pod nohama. Vytáhl z kapsy magnetický klíč. Schoval se do stínu domu, uklidnil se a lekl se jenom ve chvíli, když kolem něj se zdviženým ohonem proletěla kočka. Čím více se blížil k vytouženému liquitivu, tím větší byla jeho touha. Dotsud vypil jednu lahvičku za tři dny. Slíbený účinek - mladistvá pružnost a zpomalení procesu stárnutí - se rázem dostavil. Pro Mulvaneyho bylo nepochopitelné, proč vláda zakázala užívání tohoto prostředku. Nevěděl nic o lidských vracích na Lepsu. Nevěděl nic o marném boji pozemských lékařů o jejich život. Netušil, že kdyby likér popíjel dál, po dvanácti letech a čtyřech měsících ode dne prvního napití se začne rozpadat a zemře.

Mulvaney dorazil k domovním dveřím. Zastavil se a naslouchal.

Opatrně přiložil ucho. Uvnitř byl klid- Dům měl dvě patra. Lansing nechal vedle schodiště postavit výtah, který ho vozil do patra. Mulvaney se v těchto místech dobře vyznal, protože býval u Lansinga Častým hostem a hráli spolu šachy. Proto také věděl, že ochrnutý muž bere liquitiv. Lansing Mulvaney-

mu dokonce přiznal, že si od toho slibuje vyléčení nemoci. Ale Žádné ozdravení se nedostavilo. Lansing se sice cítil lépe a vypadal energičtěji než dřív, ovšem ochrnutí zůstalo.

Mulvaney vzal magnetický klíč a zastrčil jej do zámku. Západka okamžitě vyskočila a dveře se pod mírným tlakem Mulvaneyho rukou otevřely.

Vstoupil. Zavřel za sebou a naslouchal. Bylo tam ticho.

Vykročil. Jeho touha po liquitivu se stupňovala.

Musel jej dostat!

Neslyšel náhodou přibližující se vozíček? Mulvaney uskočil stranou. Ale z temnoty prostoru se nic neblížilo. Pootočil se ke vstupu do kuchyně. Uvnitř domu nebyly žádné dveře, kvůli Lansingovu handicapu. Jednotlivé vstupy byly pouze zakryty nějakými závěsy.

Mulvaney odsunul těžkou látku stranou a vstoupil do kuchyně. Do nosu ho udeřil zvláštní zápach, jako kdyby někdo na podlahu vylil příliš mnoho Čisticích prostředků. Vrazil do stolu.

Kde si stařec schovával likér?

Mulvaney přemýšlel. Nemohl jenom tak neplánovitě hledat. To by potřeboval celé hodiny. Kromě toho by to pravděpodobně neproběhlo bez hluku. Bylo tedy nutné nejdříve ze všeho najít Lansinga.

Obešel stůl a klopýtl přitom o židli. To byl neobvyklý předmět v Lansingově bytě. Nezpůsobil tím příliš velký rámus, nicméně přesvědčilo ho to, že kuchyně je prázdná. Lansing se tu nezdržoval. Vtom si ale Mulvaney uvědomil možnost, že si Lansing jeho násilného vniknutí už všiml a že na něj někde číhá se zbraní v ruce. Představa, že by stařec mohl mít zbraň, Mulvaneyho vylekala. Chvíli se nedokázal pohnout. Roztřeseně tam stál. Ale pak se znovu ozvalo jeho této a požadovalo své množství liquitivu. Tenhle pocit byl horší než jakýkoliv strach.

Opustil kuchyni. V přízemí se nacházely ještě dvě další místnosti, knihovna a takzvaná pracovna. Pochopitelně, že Lan-sing nikdy nepracoval. I když se velice často v této místnosti zdržoval. Dostával měsíční důchod a kromě toho podporu od příbuzných z Evropy.

Na chvíli se musel zastavit.

Když Mulvaney překonal vnitřní třas, zjistil, že v pracovně Lansing není. Ani v knihovně se nezdržoval. To znamenalo, že mohl být pouze nahoře v patře. Se smíšenými pocity se Mulvaney blížil ke schodišti.

Zakopl o ulomené kolo. Praštil se Čelem o podlahu a když tápal kolem sebe, objevil další součásti invalidního vozíku. Lansingův vozík ležel rozbitý pod schody. Mulvaney tiše zasténal a vstával.

Kdyby tu byl Lansing někde poblíž, ten rámus by ho už určitě přilákal. Ovšem v domě byl naprostý klid. Vetřelec rychle vstal. Teď už mu bylo všechno jedno. Touha po domnělém omlazovacím prostředku ho dokonale ovládala. Odpotácel se směrem k vypínači. Vyděsil se při představě, že by ho někdo mohl předběhnout. Možná, že Lansingovy zásoby už byly ukradeny.

Zaklel a rozsvítil.

Nyní viděl, že se vozík zřítil ze schodiště. Byl úplně rozbitý.

O několik schodů výše ležel Albert Lansing. Byl mrtev.

Měl vytřeštěné oči a voskovou tvář. Mulvaney strnul. Suše polkl. Instinktivně cítil, že tady žádný liktív nenajde.

Pomaloučku vykročil k Lansingovi. Starý muž držel v pravé dlani lístek. Mulvaney si jej vzal a přečetl několik vět, napsaných roztřesenou rukou:

„Dnes jsem dopil poslední zásobu liktívu. Už nemám sílu bez likéru žít. Bůh mi odpusť.“

Mulvaney papír upustil.

Lansing spáchal sebevraždu. Takže v domě nebyla ani kapka likéru.

-

Mulvaney se rozchechtal jako šílenec. Nutně potřeboval liquitiv. Nutně, dokonce velice nutně. Ale, vláda jeho prodej zakázala. Už se nedal nikde koupit.

Děsivý plán Antiů se začínal naplňovat.

Mulvaney se vypotácel z domu jako opilý. Byl jedním z padesáti milionů.

^ x ^

Více než padesát milionů lidí běsnilo a toužilo po revoltě. Země se začala měnit v jeden velký blázinec. Fetáci potřebovali likér, který byl všeobecně znám pod názvem liquitiv, a potřebovali jej k životu stejně jako ostatní lidé vzduch.

Na koloniálních planetách nebyla situace o nic lepší. Vládce Velkého Impéria Atlan měl na planetách Arkonu podobné problémy. Obrovská množství zákeřné drogy zaplavila planety obou spojených Impérií.

Perry Rhodan, Administrátor Sluneční říše, stál vzpřímeně ve své pracovně. Nebyl tam sám. Kolem něj se shromáždila skupina mužů a žen a pozorně sledovali nejvyššího Šéfa Země. Rhodan v jejich pohledech nenacházel sympatie. Žádné nebyly. Nejdříve delegaci drogově závislých odmítal, pak ale pod nátlakem Reginalda Bulla povolil. - Velký štíhlý muž se pohnul a ledabyly se uvelebil za stolem.

Těch dvanáct lidí začalo mluvit- Rhodan zvedl ruce. Chápal, že závislí jsou velice rozčilení, ale pokud chtěl pomoci, musel jednat plánovitě.

„Zvolte si mluvčího," řekl. „Nemá význam, abyste mluvili všichni najednou."

Předstoupil ramenatý muž. Udělal to bez toho, aby ho ostatní zvolili.

„Jmenuji se Gotfrey Hunter," řekl.

Rhodan na něm viděl, že tento muž dosud žil klidným a rádným životem. Ale to nyní skončilo. Zákaz prodeje liquitivu se projevil i na něm.

„Mluvíme za mnohem větší skupinu lidí," pokračoval Hunter, Mezitím rozčileně skřípal zuby. Jeho sebeovládání nevypadalo přesvědčivě. „Pane, prosíme vás, okamžitě povolte prodej likéru ve veřejných obchodech."

Ostatní závislí souhlasně mumlali. Přiblížili se k Rhodanovu stolu.

Rhodan na ně zamyšleně pohlížel. Cítil soucit s těmito lidmi, ale nesměl jej projevit. Jeho tvář vypadala bezvýrazně, když se zeptal: „Jak dlouho to už pijete?"

„Asi tři roky, pane," odvětil Hunter. „Nevím to úplně přesně. Jednoho dne mi žena přinesla lahvičku. To pití se mi nezdálo nijak nebezpečné. Naopak: jakmile jsme se já nebo moje žena napili, hned nám bylo lip. Mohu tvrdit, že od té doby jsem téměř nezestárl."

Chudáku, pomyslel si Rhodan. Přál bych si, abys viděl, jak zestárli lidé na Lepsu, pak bys mě víc chápal.

„Věřím vám," řekl nahlas. „Odpovězte mi na druhou otázku: kolik dní jste už žádný likér nepil?"

„Šest dní," jedovatě zavrčel Hunter. Bylo na něm vidět, že ze stavu věcí viní Administrátora.

--

Rhodan přikývl. Šest dní představovalo hranici. Podle dosavadních zkušeností se po šesti dnech začínal výrazně projevovat vliv nedostatku drogy. Druhé stádium se projevovalo přechodným ztracením vědomí a konec byl strašný: těžké nervové záchvaty.

Perry Rhodan se na bezmocného muže díval přísně a s kamennou tváří. Lékaři, kteří horečnatě pracovali na protilátce, zatím na nic nepřišli.

Rhodan měl temné vize. Viděl miliony Pozemšťanů a jejich

děsivý konec. Antiové neznali zábrany. Každý prostředek jim byl dobrý, aby posílili svou moc nebo ji strhli do svých zločineckých osidel. Tato sekta se jako pavučina rozšířila po celé Galaxii. Zmocňovala se planety za planetou. Antiové nepotřebovali flotily. Pracovali v pozadí. Spinovou práci přenechávali jiným.

Jiným -jako Rhodanovu synovi.

V tu chvíli si Rhodan vzpomněl na Thomase Cardifa. Bylo vůbec možné, že jeho vlastní krev je schopna provádět takové zločiny?

Rhodan sevřel rty. V duchu viděl obličej jistého Edmonda Hughera, muže, který jako první začal vychvalovat fantastické omlazující vlastnosti liquitivu. Jedním z těch, kteří mu hned z počátku uvěřili, byl dr. Zuglert.

Zuglert už nežil, ale nosil u sebe obrázek doktora Hughera, který s ním spolupracoval na Lepsu.

Dr. Hugher nebyl nikdo jiný než Rhodanův syn Thomas Cardif.

„Rozhodl jste se, pane?" nervózně ho přerušil Hunter.

„Nemohu vám dát žádné oficiální rozhodnutí," klidně odpověděl Rhodan. „Dokud lékaři jednoznačně neprokáží, že stálé užívání liquitivu je neškodné. Do té doby nebude prodejný."

„Zatraceně!" vykřikl Hunter.

Slovo zůstalo viset v místnosti. Nastalo ticho. Rhodan pomalu vstával. Hunter sevřel ruce do pěstí. Rhodan se mu díval do očí a četl v nich, že cosi Huntera nutí, aby se otočil a utekl z místnosti. Ale poslední zbytky hrdosti ho poutaly k místu.

Rhodanův školený pohled viděl, že Hunter ještě není na konci sil, ale už brzy bude.

Předstoupil jiný muž a dotkl se Hunterovy paže.

»Pojď, Godfrey," řekl., Zatímco se Huntera pokoušel stáhnout

pryč, zlostně křikl na Rhodana; „Copak nevíte, že nám ústava Sluneční říše zaručuje jistá práva, pane?“

Rhodan mlčel. Muž pustil Hunterovu paži. Byl ve tváři rudý, jako by právě uběhl několik kilometrů. Pod očima měl hluboké kruhy.

„Demokratické zřízení nám musí likér dopřát," požadoval tento muž.

„Vy se se mnou nemůžete bavit o demokracii," řekl Rhodan. Stiskl tlačítko. „Pane Kenwoode, pojděte prosím ke mně a odveďte návštěvníky," řekl. „Rozmluva je skončena."

Kdosi ze skupiny škodolibě zvolal: „Voň si svůj liquitiv až asi sehnal."

Lidé přestali logicky uvažovat. Ztráceli zábrany. Rhodan chápal jejich reakce, ale nedokázal jejich pomluvy jen tak přejít. Ale říkal si, že má co dělat s nemocnými. Pro ně platily jiné zákony.

-Vstoupil korektní a disciplinovaný Kenwood. Za ním se objevil Reginald Bull.

„Tak prosím!" řekl Kenwood.

Hunter mlčky přikývl.

„Nemůžete nás přece jen tak poslat pryč," zaprotestoval. „Přece pro nás musíte něco udělat."

Rhodan a Bull si vyměnili chápavé pohledy. Jistě, Rhodan musel něco udělat. Dosud vždycky něco udělal. Rhodanovo jméno bylo spojeno se vzestupem lidstva.

Rhodanovi se sevřelo hrdlo. Byl to zvláštní pocit, který neměl co dělat se strachem. Lidstvo se s ním identifikovalo. Stal se téměř mystickou postavou. V myšlenkách miliard lidí žil v jakési vyšší existenční rovině, která mu umožňovala vládnout podle toho, jak chtěl.

Pro Rhodana existovala pouze jedna jediná možnost, jak z tohoto imaginárního Olympu sestoupit: musel zemřít! On, nesmrtelný, měl najednou pocit, že se stále více ztrácí v osa-

mělosti. Čím dál více se vzdaloval myšlení normálních smrtelníků. Smrt byla cenou, která mu umožňovala se k nim vrátit.

„Odešli," řekl tiše Bully.

Rhodan se usmál. Přece jen nebyl na svém Olympu sám. Byli tu s ním ještě přátelé.

„Myslím, že bylo chybou je přijmout," sebekriticky poznamenal Bully. „Kromě několika urážek z toho nic nevzešlo."

Rhodan se podíval na hodinky.

„Za hodinu začíná porada," oznamoval. „Je dobře, že jsem se přesvědčil o jejich stavu."

Zdálo se, že Bull ztratil smysl pro humor v pustých končinách na Lepsu, Patřil k několika málo lidem, kteří se Rhodana snažili opakovaně přesvědčit, že Thomas Cardif v podstatě není špatný člověk. Neustále Rhodanovi připomínal, že Cardif vyrostl bez rodičů. Kromě toho tento poloarkonidan věřil, že jeho otec - Perry Rhodan - je vrahem jeho matky. Tuto pomluvu považoval za pravdivou.

„Existuje ještě lepší možnost, jak se přesvědčit o stavu těch ubohých kreatur," poznamenal Bully a zapnul dorozumívací zařízení.

„Kenny, přepojte k nám televizní přenos z Paříže, Rhodan se na to chce podívat."

„Rozkaz, pane," ozval se Kenwood.

Bully odstoupil od monitoru za Rhodanův stůl. Videofon byl zařízen tak, že na něm mohl přijímat jakékoliv televizní vysílání.

„Dobrá," přikývl Bull. Obrátil se k Rhodanovi. „To vysílání už chvíli běží. Musím ti vysvětlit, že obyvatelé Paříže jsou bez liquitivu o dva dny déle než v jiných městech. To je čistě náhoda. Nejdřív jim uvázla zásilka a potom jsme vyhlásili úplné zastavení prodeje."

Monitor se rozsvítil,

První, co Rhodan spatřil, byl dav lidí. Reportér na ně mířil kamerou. Pravděpodobně z nějakého balkónu. Dav se pohyboval. Byl to strašidelný obraz. Kamera zatím ještě nesnímala zvuk. Oba nejvýše postavení muži Sluneční říše se dívali na mlčenlivé shromáždění. Viděli pobledlé tváře, nejrůznější plakáty a hesla, na kterých stálo, aby okamžitě povolili prodej liquitivu.

„Odpusťte, pane," řekl Kenwood, „na chvíli nám vypadl zvuk,"

A pak Perry Rhodan mohl shromážděné lidi také slyšet. Vrčeli a bručeli. Nekřičeli ani nezuřili. Rhodanovi to bezděčně připomínalo hladové vrčení probuzené-šelmy.

„Ze všech stran se blíží těžce ozbrojená policie," oznamoval tlumený hlas reportéra. Kamera švenkla a ukázala nejrůznější speciální policejní vozidla. Rhodan mezi nimi poznával vodní děla.

„Snad po nich nebudou střílet?" zamumlal Bully. „Vzrušení davu stoupá," hlásil reportér. „Začínají skandovat hesla. Před budovou vlády vytvořila policie zábrany. Lidé nechápou, proč je jim zakazováno pít likéru, který očividně způsobuje omlazení. Víme přece," jeho hlas teatrálně stoupl, „že ani nejrůznější členové vlády a Sluneční flotily neodmítají žít déle než normálně. Naše nejvyšší pravidlo zní: stejná práva všem."

„Copak se ten chlap zbláznil?" vykřikl Bully. „Kvůli takovým jsme procházeli ohněm?"

„Je to docela normální a lidská reakce," odvětil Rhodan. „Je docela dobře možné, že i ten reportér je závislý na droze."

Bull praštil pěstí do stolu.

„Lidská reakce! Pche! Je to pisálek a využívá senzací, nic jiného!"

„Je to jeho povolání," klidně opáčil Rhodan.

„Jo," zavrčel Bully, „aby ty ses jich nezastával."

„Aspoň vidíme, jak na tom jsme. Totéž se děje na kolotriál-

nich planetách. Allan má stejné problémy, takže nám taky nemůže pomoci."

Na Bullym bylo zřetelně vidět, že je trochu popletený. Dosud to bylo vždycky tak, že Perry Rhodan uměl velice rychle vyřešit jakoukoli situaci. Nyní to vypadalo, že tápe. Bully tušil proč. Tohle byla opatření proti nevinným lidem. Proti lidem, kteří podleli vlivu hloupé reklamy.

„Bohužel jsme ztratili stopu Thomase Cardifa," řekl Rhodan.

„Podařilo se nám proniknout do výrobní drogy na Lepsu, ale je nám jasné, že se tam se nevyráběla zdaleka všechna droga. Skokanská loď unikla na poslední chvíli s Antii z chrámu a Cardif byl s nimi. Nedokázali jsme ani zjistit, kam odletěli."

„Mentální schopnosti Antiů posílily strukturální absorbér tak, že jsme nedokázali zaměřit jejich hyperskok," připomínal Bully.

Rhodan vypnul monitor. Zdálo se, že došel k nějakému rozhodnutí.

„Musíme zabránit chaosu a zmatku. Ti zoufalci jsou schopni všeho. Při poradě vydám rozkaz, aby se všechna média začala intenzívně věnovat vysvětlování celé záležitosti. Lidstvo se musí dozvědět o strašlivém účinku liquitivu."

„Nikdo ti neuvěří," skepticky poznamenal Bully. „Mnozí z nich pijou ten jed už dlouhý roky a bez problémů. Dělá jim dobře. Oni nechtějí věřit ničemu jinému, pro ně je likér prostě super věc!"

Rhodan ukázal palcem přes rameno na monitor.

„Viděls to, musíme něco udělat. Jistěže, pravděpodobně ne-zabráníme, aby neprojevovali nespokojenost, nicméně mohli bychom předejít velkým revoltám. Pokud ti nemocní alespoň pochopí, že se o ně staráme, máme mnohé vyhráno. Musíme Je nějak přinutit, aby pochopili, že musejí chvíli počkat."

Bully si projel rukou zrzavé vlasy.

^Tentokrát nám pomůže jenom zázrak," poznamenal.

Policista vystoupil z vozidla. Žvýkal žvýkačku." Nevypadal na to, že by se bál. Spíš byl zvědavý. Ledabyly si pohrával s elektrickým obuškem ve volné ruce. Druhou měl zastrčenou mezi knoflíky uniformy.

Na jeho voze bylo napsáno heslo: Kdo pije liquitiv, onemocní.

Podobná hesla byla umístěna na všech veřejných budovách a vozidlech. Byla napsána zářivě rudou barvou a měla upozorňovat na to, co závislé čekalo.

Policie a lékaři všude rozšiřovali letáky, na kterých byly popsány následky drogy.

Policista jménem John Clayton nevzrušené sledoval zuřící dav. Za normálních okolností by s ním byli ve službě Andy Smither a Jonáš Dewerth. Ale ti odešli domů, protože i oni byli závislí na droze. A tak tu stál na konci ulice docela sám proti padesáti rozzuřeným lidem.

Jedním z nich byl Henry Mulvaney. O Johnu Claytonovi nevěděl vůbec nic. Pro něj to byl policista a tím pádem protivník. Za Claytonovými širokými zády ležel cíl drogově závislých: malý obchod s alkoholem,

Výkladní skříň byla prázdná. Místo ní tam visel plakát s nápisem: Kdo pije liquitiv, bude nemocný.

Ve dveřích krámku stál roztřesený majitel. Jenom John Clayton v tuto chvíli mohl zabránit, aby těch padesát lidí jeho krámek nezdemolovalo.

Henry Mulvaney, od jehož zoufalého vniknutí do domu Alberta Lansinga uplynuly dva dny, upjatě zíral na krámek. Během posledních dní překonal několik ztrát vědomí. Necítil se dvakrát dobře. Překročil hranici stádia, kdy už ho čekaly těžké záchvaty.

Měl nejasné myšlení a popletenou fantazii. Tahle fantazie mu

kázala, že v krámku naproti musí být velká množství liquitivu. Nápis ve výkladní skříni měl pouze odradit zákazníky.

Mulvaney brzy našel mnoho přívrženců, kteří na tom byli stejně jako on. Rychle mu uvěřili-

Policista přestal žvýkat. Naprosto klidně zvolal: „Jděte domů, lidé!"

-

U vchodu do krámku si majitel pohrával se směšnou pistolkou, jako by tak mohl slovům svého ochránce dodat na důrazu.

John Clayton, který dosud vykonával pouze lehkou rutinní službu většinou u dopravní policie, nyní pomalu vykročil vstříc skupině.

V jednom světlém okamžiku Mulvaneyho napadlo, že ruka policisty pod blůzou může svírat pistoli, jejíž nebezpečnost bude mnohem větší než síla obušku.

„Uvolněte cestu!" křikl na uniformovaného muže. „Ten chlápek nám schovává liquitiv. My si pro něj jdeme!"

Jeho slova byla doprovázena souhlasným zaječením. Většina přítomných už věřila představě, že v krámku najdou vytoužený likér. Proč jinak by tu ten policista byl?

„Vůbec nic tady nemám," vykřikl majitel krámku. Nápis nad výkladní skříni hlásal, že se jmenuje Garry P. Mocaaro.

„Tak to slyšíte," řekl Clayton. „Nic pro vás nemá."

Mulvaneymu bylo tak špatně, až si myslel, že bude zvracet. Policistu začínal vidět ne dvakrát, ale třikrát nebo čtyřikrát.

„Podíváme se radši sami," poznamenal kdosi vedle Mulvaneyho.

Mulvaney tiše zasténal. Potácivě vykročil k policistovi. Nikdy předtím se necítil tak špatně.

„Stůjte!" ostře mu přikázal Clayton.

Možná, pomyslel si Mulvaney, možná má strach...

A udělal další krok směrem ke Claytonovi.

»Pozor, pane!" zakrálkoral Mocaaro. „Oni něco vyvedou."

Majitel krámku byl tak vyděšený, že chtěl pomoci policistovi. Napřímil paži, zacílil a vystřelil, přestože držel v ruce pouze pistoli na plynové náboje.

Ozvěna výstřelu ještě neodezněla a Mocaaro už věděl, že udělal chybu. Clayton zaklel a zvedl obušek. Jako na tajný signál vykročili závislí kupředu.

Clayton na ně Čekal se zarputilým výrazem ve tváři.

I Mulvaney se rozběhl. Oči mu slzely. Všiml si, že všichni kolem něj se ho snaží předběhnout. Zděšeně si pomyslel, že by dorazili k zásobám liquitivu dříve než on. Byl tak zesláblý, že s nimi neudržel tempo. Ale to on je sem přece přivedl! Pochopil, že se vrhnou na zásoby liquitivu a nebudou brát na nějakého Henryho Mulvaneye žádné ohledy.

Sledoval, jak se policistovi podařilo paralyzovat tři z útočníků.

„Proč nepoužije svou pistoli?“ podivil se Mulvaney.

Clayton se zarputile bránil. Minimálně deset lidí ho už minulo. Vrhli se na jeho vozidlo a strhávali transparenty. Pak vůz překotili na střechu. Clayton slyšel, jak Mocaaro vystrašené vykřikl.

Kdosi se na něj zezadu vrhl. Clayton se zlomil v kolenou a padl k zemi. Přitom se podíval k obchůdku. Mocaara nikde neviděl. Sklo výkladní skříně se tříštilo a mezi střepy lezlo několik mužů. Jeden z nich si omotal transparent kolem hlavy jako turban. Všude kolem všichni řvali.

Přestože Clayton už ležel na břiše, pořád se ještě bránil. Obušek mu někdo vykopl z ruky a pak dostal ránu, která ho zbavila vědomí. Lidé přes něj přeběhli a vřítíli se jako povodeň do krámku.

Mulvaney doběhl k policistovi jako poslední. Z Mocaarova krámku se ozývaly zvuky, podle kterých bylo možné soudit, že tam nikdo žádný likér nenašel.

Mulvaney tiše vzlykl. Hrdlo měl vyschlé. Klesl na kolena.

Chvilí se díval policistovi do tváře, a pak se ohlédl na převrácený vůz.

Potom vstal a odpotácel se ke krámku. Štít už byl rozlámáný a rozdupáný. Ze jména majitele nebylo nic vidět. Z obchůdku vycházel nějaký muž- Tvář měl zakrvácenou a oči žhnuly jako-uhlíky.

„Nenašli jsme žádnéj liquitiv," řekl apaticky. „Všichni zemřeme," beznadějně poznamenal Mulvaney. Sirény přibližujících se policejních vozů sílily.

. ^ ^ ^

Zmocněnec Sluneční říše pro sektor 3/B 1245 II byl důležitým mužem. Jeho oblast byla také označována jako soustava Kapra. To podle slunce Kapra, kolem kterého kroužily dvacet čtyři planety. Zvláštností této soustavy bylo, že šest z dvaceti Čtyř světů bylo kyslíkových a všechny byly obsazeny pozemskými kolonisty. Po expanzi Sluneční soustavy a podle počtu planet, byl Oliver Gibson mocným mužem.

' Skutečnost, že se nyní nacházel v Terranii, potvrzovala, že se musí jednat o důležité záležitosti. Protože Perry Rhodan věděl, jakou zodpovědnost mají tihle muži, kteří vládou v koloniálních soustavách, a že je nejlepší, když jsou tam a ne na Zemi.

V tuto chvíli byl Oliver Gibson zhruba dvacet tisíc světelných let daleko od místa, kde za normálních okolností řídil své kolonie. Gibson se zdržoval ve velkém sále, který se nacházel v jedné z největších budov Terranie.

Kromě něj tam bylo přítomno ještě padesát mužů, kteří patřili k těm nejlepším ve Sluneční soustavě. Štíhlý bledý muž, který seděl vedle Perryho Rhodana, vypadal jako John Marshall, šéf legendární jednotky mutantů. Gibson poznával i Reginalda Bulla, slunečního maršála Freyta a velitele sluneč-

ní rozvědky Allana D. Mercanta. Vytužil, že kromě Marshalla je v sále ještě mnoho mutantů. Generál Deringhouse hovořil s jedním ze zmocněnců ze soustavy Vega. Za Rhodanem seděli ještě dva muži v bílých pláštích.

Muž, který vypadal jako tank a potřeboval k sezení dvě židle, byl pravděpodobně Jefe Claudrin, který před časem společně s Rhodanem řídil loď FANTASY, první pozemský křižník s lineárním pohonem.

A pak Gibson spatřil to zvířátko!

Bylo asi metr vysoké a vypadalo jako předimenzovaná myš, jejíž matka se musela zapomenout s bobrem. Gibson vykuleně pozoroval neobvyklou bytost. Měla na sobě uniformu poručíka Sluneční flotily, ve které byl otvor pro její široký bobří ohon.

Zvířátko si Gibsonova zájmu patrně všimlo, protože se napřímilo a zadívalo se na něj. Gibson suše polkl. Už o Guckym slyšel. Ale slyšet o něm a vidět ho, jsou dvě věci.

Myšob se na něj díval temnými knoflíkovými očima. Pak vycenil svůj vysloveně ošklivý hlodák a zašklebil se na Gibsona. Zmocněnec se začervenal. Nevěděl, jak se nyní má chovat. Tato bytost byla koneckonců důstojníkem a ještě ke všemu legendárním důstojníkem.

Gibson se rozpačitě uklonil.

Gucky milostivě opáčil a ospale zamrkal.

Perry Rhodan vstal a požádal o klid.

„Před několika týdny jsem vydal rozkaz zastavit dovoz liquitivu na Zemi a na všechny koloniální planety," začal Rhodan. „Zároveň byl vydán zákaz prodeje. Bylo nám jasné, že nedokážeme naráz zadržet všechny zásoby. Mnoho lidí si nakoupilo zásoby a Černý trh kvete jako nikdy předtím. Přesto je to nyní tak, že zhruba padesát milionů lidí už nemá žádnou drogu a jejich počet neustále narůstá. Neodvažují se pomyslet na to, kolik drogově závislých lidí nyní mezi námi žije. O

koloniálních planetách nebo dokonce arkonidských světech nebudeme raději ani mluvit. Antiové sekty Baalol stvořili ďábelský plán."

Rhodan přerušil řeč a vážně pohlédl na shromážděné.

„Vypadá to, že propuknou vzpoury," oznamoval. „Mám tu před sebou nejružnější hlášení, která mne naplňují hlubokou starostí. V Děs Moines byl napaden starosta a jeho byt byl zdemolován. V Paříži narůstá počet demonstrantů. Zaznamenali jsme první pokusy útoků proti veřejným budovám. Dochází k sebevraždám. To všechno kvůli tomu, že lidé nemají liquitiv."

Zavrtěl hlavou.

„Takových zpráv už je příliš mnoho," vysvětloval, „Mezitím jsme pan Bull a já rozhodli, že zahájíme velkou informační kampaň- Musíme varovat lidstvo před nebezpečím drogy. Velká množství liquitivu se nám nepodařilo zajistit. Víceméně otevřeně je nyní prodáván za závratné ceny. Je tedy důležité vysvětlit lidem, co liquitiv způsobuje."

Generál Deringhouse vstal.

„Myslíte si, pane, že tito lidé pak budou při svých pokusech dostat se k droze méně brutální?",

„V to doufám."

Oliver Gibson si myslel, že právě teď nastal Čas, kdy by měl promluvit. Vzal si slovo. Rhodan přikývl a vyzval ho.

„Většina z vás mne zná," řekl Gibson. „Přesto bych chtěl ještě jednou říci, kdo jsem a odkud přicházím. Jsem zmocněnec soustavy Kapra, kde máme šest koloniálních planet Země. Situace tamějších lidí je nesrovnatelná s tím, co prožívají lidé na Zemi. Kolonisté tam mají velice tvrdý život. Jsou šťastní a spokojení při každé chvíli odpočinku a změny. Je pochopitelné, že se tam tudíž droga nakupovala v mnohem větším množství než tady na Zemi, a to platí víceméně pro všechny kolonie."

Usmál se.

„Pánové," řekl, „já sám jsem na té droze závislý."

Shromáždění muži byli zvyklí na překvapení, proto je nikterak nezaskočilo, že se jeden z nich přiznal.

Gibson pohlédl na Perryho Rhodana.

„Už tři dny žiju bez liquitivu," řekl Oliver Gibson. Jeho pohled nevědomky padl na Guckyho. Myšob měl zavřené oči.

„Hovořím tu za šest koloniálních planet Země. Přihlásil jsem se o slovo proto, abych řekl: Musí být nutně nalezeno řešení, které bude spravedlivé k drogově závislým zde i na koloniálních světech."

Gibson přikývl a posadil se. Rhodan se otočil k oběma mužům v bílých pláštích, kteří stáli za ním. Jeden vstal. Byl zřetelně nervózní. Ruce měl schované v kapsách pláště.

Můj kolega dr. Topezzi a já jsme měli za úkol koordinovat všechna hlášení průzkumných týmů a lékařů, kteří se ve dne v noci snaží objevit princip nové drogy." Odkášlal si a pohlédl na doktora Topezzioho, který byl očividně rád, že nemusí mluvit místo něj.

„Dosud se nepodařilo," pokračoval lékař, „zjistit, jak Antiové tuto drogu vyrábějí. Liquitiv má bezesporu omlazovací účinky. Zajímavé je, že závislým se na něm člověk stane až po čtvrté nebo páté dávce. Pak se stává nervovým jedem. Jeden z fermentů se v žaludku člověka smísí s likérem. Fermenty jsou jak známo katalyzátory. Takže liquitiv je vyráběn na základě hormonů, jinak se jeho omlazovací účinky vysvětlit nedají."

„V pořádku, doktore," řekl Reginald Bull. Nebyl jediný, kdo začínal ztrácet trpělivost. „Povězte nám něco o odvykacích kúrách a jejich průběhu."

„Krátké řečeno, všechny proběhly negativně," pokračoval lékař. „Ti nejlepší specialisté z oblasti odvykání závislosti na drogách zklamali. My všichni víme, že alkoholici i morfinis-

té jsou na tom lépe. Je možné zbavit je jejich závislosti. U liquitivu tomu tak není. Po nejpozději Čtyřech týdnech je každý jednotlivec, který přestane brát drogu, psychickou ruinou."

Sklonil hlavu a velice tiše dodal: „Můžeme zodpovědným místům pouze doporučit, aby zrušily zákaz dovozu a prodeje liquitivu, pokud nechtějí riskovat, že mnoho milionů lidí zešílí."

Nyní se lékaři podařilo, že publikum zneklidnělo. Jefe Claudrin si bezděčně poposedl. John Marshall se podíval na malého Japonce, který se vedle něj slabě usmíval.

„Vy chcete zrušit blokádu, doktore Whitmane? Víte, co to znamená? Galaktické obchodní organizace, především naši staří přátelé Skokani, budou smět opět létat po Sluneční soustavě."

„Ano, pane," odpověděl lékař.

„To se prakticky rovná kapitulaci," zaskřípal zuby generál Conrad Deringhouse.

Gucky se zájmem zamrkal. Kapitulace byla slovem, ze kterého si rád dělal legraci. Jenom Rhodan zůstal klidný.

„Kapitulace zní velice tvrdě, pane," ozval se dr. Topezzi. „Lepším výrazem by byl kompromis."

„Já jsem každopádně proti zrušení blokády," rezolutně opáčil generál.

Perry Rhodan si uvědomil, že se jeho muži mohou snadno rozdělit do dvou skupin, pokud včas nezasáhne. Byl si vědom zodpovědnosti, proto po krátké, ale zralé rozvaze řekl: „Blokádu ruším. Liquitiv se smí s okamžitou platností na Zemi a ve všech koloniích znovu prodávat. Doporučíme podobné řešení i Gonozalu VIII -Atlanovi, aby se připojil."

Perry Rhodan se zkoumavě podíval na přítomné. Jeho hlas zazněl do hrobového ticha.

„Tím prozatím vyřešíme problém, že miliony lidí nepropadnou šílenství. Přitom musíme zesílit naši protidrogovou kam-

pan, aby dosud zdraví lidé droze nepropadli. Ve všech Částech Impéria musí být oznámeno, že užívání liquitivu je životu nebezpečné."

Smutně se pousmál.

„To však neznamená, že jsme poraženi. Zahájíme výzkumný program, jaký tato planeta ještě neviděla. Budeme ho podporovat všemi možnými prostředky. Všichni vědci všech světů se budou snažit najít protilátku."

Přimhouřil oči.

„A oni ji najdou, stejně jako já najdu Thomase Cardifa."

^ A ^

Z čistě estetického pohledu bylo město seskupením šedivých budov s úzkými ulicemi a špinavými kouty. Dnes byla jeho ošklivost mimořádně vidět.

Poté, co jednotky Sluneční říše obsadily Lepso, bylo město stejně jako řada dalších míst na této planetě prázdné a bez lidí. Nocí se už nepotulovali pašeráci, už se neobjevovaly záblesky z paprskometů mezi „obchodníky", kteří se nedohodli na ceně zboží,

Město bylo mrtvé, protože bylo mrtvé Lepso. Bylo po korupci ve vládě, po korupci podporované Antii, protože takzvaní kazatelé Baalolu už nedleli na této planetě. Rhodan zaútočil proti jejich chrámovému městečku. Kazatelé společně s Thomasem Cardifem na poslední chvíli uprchli. Přestože pak městečko bylo pečlivě prohledáno a prozkoumáno, nadále nad planetou létaly kontrolní lodě, aby objevovaly další případné základny na Lepsu.

Stephen Elliot kroužil nad Šedivým městem a jeho jednotvárným, pustým okolím. Slétl trochu níže. Každodenní rutinní let se blížil svému konci.

„Helou, Stephene," ozval se náhle veselý hlas. Elliotem to

trhlo. Desoga měl velmi nekonvenční způsob, jak se s ním spojit vysílačkou.

„Tady kluzák FTP 34," hlesl se Elliot. „Slyším." Desoga si odkašlal.

Hodnostně byl Elliotovým nadřízeným.

Elliot se v duchu často ptal, jak takto nevojenský muž může řídit podobnou práci.

„Když se podívám z okna, vidím vás," poznamenal Desoga.

Elliot se překvapeně podíval dolů. Nedokázal odtud říct, ve které z Šedivých budov byla zřízena centrála- Ze vzduchu vypadaly všechny domy stejně. Kromě toho mu bylo jedno, jestli ho Desoga vidí nebo ne.

„Ještě nepři stávej té, Stephene," přikázal Desoga. „Máte rozkazy, pane?" vyhrkl Elliot. V duchu Desogu proklínal. Proklínal jeho doutníky, tohle město a celou tuhle planetu. Než mohl proklít celý vesmír, dostalo se mu odpovědi:

„Ano, Stephene, mám."

Pak si Desoga odkašlal a pokračoval.

„Leťte ke kvadrátu X45-B3," přikázal Desoga. „Přišla nám zpráva od tamější strážní skupiny. Údajně narazili na malou základnu, o, které jsme zatím ještě nevěděli."

Desoga sám ještě neobjevil ani jedinou základnu, ale mluvil, jako by objevil všechny.

„S těmi muži je mutant, Stephene, telepat. Údajně se na základně zdržuje nějaký člověk. Podívejte se tam a udělejte, co uznáte za vhodné. Myslím, že by bylo dobré, kdybychom toho člověka dostali živého."

„Ano, pane."

Desoga už asi neposlouchal. Město za Elliotem zmizelo. Jenom když se ohlédl, mohl vidět jeho temnou siluetu na obzoru.

»Co tady vlastně ještě děláme?" přemýšlel.

Byla to otázka, na kterou mu nikdo neodpověděl. Podíval se na přístroje. Přesně za deset minut bude na určeném místě. Jistě ho tam už čekají.

Jakmile doletěl na stanoviště, jehož souřadnice mu udal Desoga, spatřil v kamenité pustině skupinu mužů, kteří na něj mávali. Šikovně přistál. Uniformy vojáků naznačovaly, že se jedná o příslušníky Sluneční flotily. Byli těžce vyzbrojeni. Trochu stranou od nich se zdržovali dva bojovní roboti.

Elliot vylezl z kluzáku. Lepso byla kyslíková planeta, takže Pozemšťané nemuseli nosit skafandry.

„Vy jste určitě Elliot," řekl podsaditý muž na pozdrav- „Desoga už nám váš přilet ohlásil. Neměli jsme nic podniknout, dokud nebudete u nás. Já jsem Higgins a téhle skupince velím."

Elliot se rozhlížel po Šestnácti mužích. Kde byl mutant, o kterém hovořil Španěl? Elliot se domníval, že mezi ostatními okamžitě pozná člena legendární jednotky mutantů.

Jakoby Higgins četl jeho myšlenky, řekl: „Telepat je s druhou skupinou s poručíkem Lechnerem. Lechner zatkl několik podezřelých Arkonidanů, pocházejících z některé z kolonií Velkého Impéria. Z nepochopitelných důvodů se zdržovali na Lepsu, když jsme sem přiletěli my."

„Co se stalo?" zeptal se Elliot.

„Mutant zjistil, že támhle naproti je skrytá základna," rychle ho informoval Higgins a ukázal směrem k plochému kopci, který na Elliota nepůsobil podezřele.

„Mutant tvrdí. Že se tam zdržuje nějaký Pozemšťan," pokračoval Higgins. „Údajně je ozbrojený. Telepat ho však považuje za neškodného."

„To zjistíme," rozhodl Elliot. „Už jsme se toho tajemného Pozemšťana pokoušeli oslovit pomocí vysílačky," poznamenal Higgins. „Ale neměli jsme úspěch."

Vykročili ke kopci. Sotva urazili zhruba polovinu trasy, Elliotovy problémy byly překvapivým způsobem vyřešeny. Na kopci se objevila potácející se postava.

„Kupředu!“ zvolal Higgins.

Minul Elliota. Svými krátkými, křivými nožkami budil směšný dojem. Elliot přidal.

„To vypadá na našeho muže, pane,“ zvolal Higgins.

Muž už z dálky vypadal buď jako úplně vyčerpaný, nebo nemocný. Na nejistých nohou kráčet po svahu dolů.

„Zacházejte s ním jemně,“ přikázal Elliot. „Vypadá jako raněný.“

Společně s Higginsem a dvěma dalšími vojáky byl u cizince první-Bezesporu se jednalo o Pozemšťana. Byl středně vysoký a pohublý. Měl propadlou tvář, z poloviny zakrytou vousy. Šaty měl vetché a potrháné. Kolem pravého stehna nouzově připevněný obvaz.

Muž se Elliotovi podíval do očí, aniž by ho viděl. Pilot si podvědomě uvědomoval, že za stav tohoto uprchlíka nemůže pouze zranění nohy. Prázdný pohled mu připadal známý.

Vtom si uvědomil, co tu na Lepsu před několika týdny viděl. Nyní věděl, co s tímhle člověkem je. Byl závislý na droze! Také byl pod vlivem toho strašlivého liquitivu.

„Podepřete ho, desátníku,“ přikázal Higginsovi a pak společně odvěkli polomrtvého muže ke kluzáku.

V tu chvíli ještě nikdo netušil, že tento muž představuje začátek nové stopy. Stopy, která povede přímo do centra Mléčné dráhy.

^ A ^

Co Elliot nemohl vědět prostě proto, že mu to nikdo neřekl, bylo, že Miguel Desoga je specialistou Sluneční rozvědky. Po Nájemné poradě se Rhodan a Mercant rozhodli, že v každém

městě na Lepsu nechají jednoho mutanta a jednoho odborníka rozvědky. Tento stav měl trvat dva měsíce, dokud si nebudou jisti, že na druhé planetě slunce Firing se už neukrývá nikdo, kdo by mohl podat důležité informace.

Miguel Desoga před dvěma hodinami přijal Elliota se zajatcem, o kterého se nyní staral lékař a snažil se ho aspoň trochu postavit na nohy, aby ho bylo možné vyslechnout.

„Ztratil spoustu krve," vysvětloval doktor Silverman. „Ta střelná rána ve stehně se mi moc nelíbí, a k tomu ještě vliv drogy- Zdá se mi, že tento muž popíjel liquitiv déle než dvanáct let."

„Takže zemře?" vytřeštil oči Desoga. „Ano, dokonce velmi brzy."

„Hm," řekl Desoga a zamyšleně se zahleděl na zhroucenou postavu v křesle. Umírající působil inteligentním dojmem. „Dobrá, doktore," zabručel Desoga. „Ať mluví." Doktor věděl. Že nemá význam diskutovat s agentem. S těmito muži už spolupracoval dvacet let.

Připravil další injekci. Desoga vypadal, že se stará pouze o popel ze svého doutníku. Čekal, až bude lékař hotov.

„Když budeme mít štěstí, za deset minut bude při vědomí," oznamoval dr. Silverman. „Pak si ho vyslechnete."

„Jak dlouho?"

„Bude záležet na jeho silách. Třeba budete mít štěstí a potrvá to hodinu. Ale možná vydrží jenom pár minut."

Desoga mezitím připravil záznamový přístroj. Sotva skončil, doktor oznámil: „Probírá se."

Desoga si přitáhl židli a posadil se. Opřel si bradu o opěradlo. Nemocný tiše zaúpěl a víčka se mu zachvěla.

„Můžete odejít, doktore," přikázal Desoga. „Ale možná vás ještě budu potřebovat, buďte připraven."

„On už mě potřebovat nebude," zamumlal doktor Silverman a opustil místnost.

Desoga se přiblížil k cizinci.

„Slyšíte mne? Rozumíte mým slovům?"

MUŽ přikývl. Otevřel krví podlité oči. Nechápatě pohlédl na

Desogu.

„Kde to jsem?" vykřikl. „Na Zemi," lhal Desoga. Muž cítil

přicházející smrt. Každý Pozemšťan v jeho situaci

toužil zemřít na mateřské planetě. „Jste

v nemocnici."

„V nemocnici?" zopakoval tupě muž. „Chtěli bychom vědět, kdo jste?"

„Dr. Nearman," řekl muž s určitou hrdostí. „Jsem slavný

biolog a astrolékař." Desoga o žádném dr. Nearmanovi v životě neslyšel.

Aniž by

se ho musel dál ptát, doktor pokračoval. „Opustil jsem Zemi před

osmatřiceti lety," řekl. „Co jste na Lepsu dělal?" chtěl vědět Desoga.

Během následující půlhodiny dr. Nearman podal nesouvislou informaci, do které se Desoga neustále snažil kontrolními otázkami vnést jasno.

Dr. Nearman se přátelil s mužem, který se jmenoval dr. Hugher - nebyl to nikdo jiný než Thomas Cardif. Společně pracovali na dalším vývoji liquidu. Desoga se domníval, že dr. Nearman dostával od Cardifa liquidu jenom proto, aby byl poslušnější. Domněnka dr. Silvermana, že nemocný je v posledním stádiu drogové závislosti, se ukázala správná. Poté, co se na Lepsu objevila Sluneční flotila, dr. Nearman poprvé pocítil výčitky ohledně svých Činů. Uprchl a byl přitom postřelen bojovým robotem.

Mimo jiné Desoga konstatoval, že se dr. Nearman výborně vyznal v galaktických souřadnicích různých planet. Neustále hovořil o jakési tajuplné planetě, která se jmenovala Okul. Pořád ji dával dohromady s Thomase Cardifem a Antii - byl

totiž přesvědčen, že organizace najde po útěku z Lep Okúlu bezpečné útočiště.

„Okul asi bude světem džunglí," vysvětloval dr. Nearman. Hlas mu přitom slábl. „Hugher mluvil o tom, že *tam nežijí žádné* inteligentní bytosti."

„Mluvte klidně dál, doktore Nearmane," klidným hlasem ho vyzval Desoga. Vtom se v biologovi probudila jakási nedůvěra.

„Vy jste doktor?" zeptal se. „Co se mnou vlastně budete dělat?"

.^

„Všechno je v pořádku," uklidňoval ho agent. „Jste v bezpečí, nemůže se vám nic stát."

Dr. Nearman vydechl a najednou tupě zíral. Desoga pochopil, že biolog zemřel.

Vstal a odešel ke dveřím. Dr. Silverman seděl venku na chodbě.

„Pojďte, doktore," řekl Desoga. ^ A ^

Dějiny galaktických impérií měly jeden společný paradox: Čím více se taková říše zvětšovala a expandovala, tím byla také ohroženější. To mělo dva důvody. Malá říše, která žije někde v koutě Galaxie, se nemusí ničeho obávat. V nejhorším případě může přistoupit na podmínky většího protivníka a připojit se k němu. Pro velké impérium je takové chování vyloučeno. Musí za svou existenci bojovat se stejně silnými, silnějšími nebo jen o málo slabšími protivníky.

Časem pak tento úkol - koordinovat všechny události v říši - přerůstá do gigantických rozměrů. Nakonec taková velmoc dospěje do stádia, kdy je naprosto vyloučeno, aby celou svou obrovskou hvězdnou říši mohla řídit z jediné planety.

Následkem takové situace je politická suverenita koloniál-

nich planet, které se rozhodnou jít svou vlastní cestou. Je prostě vyloučeno, aby jediná civilizace vládla celé Mléčné dráze z jednoho budu. Tam nepomůže ani soustředěná vojenská moc - ztrácí se mezi hvězdami.

Dějiny velmi vyvinutých civilizací neustále prokazují, že impérium je pouze přechodným stádiem. Během této fáze se rozhoduje o osudu lidstva. Jeden prastarý kosmický zákon říká: Čím výše se nějaký národ dostane, tím skromnější a opatrnější je jeho vystupování v mocenském boji světů.

Sluneční říše se nacházela teprve na začátku této cesty.

Ale teď už se ukazovalo, že potíže narůstají. Nepřítel přibývalo a byli stále silnější.

Něco přes čtyřicet tisíc světelných let daleko od Země plula v blízkosti centra Mléčné dráhy malá sluneční soustava, jedno žluté slunce a jedna planeta, o jejíž existenci na Zemi dosud nikdo nevěděl. Byla to planeta Okul. Ostatní planety této soustavy byly bezejmenné a nezajímavé.

^ A ^

Státní výzkumná střediska na Zemi připomínala vosí hnízda. Tisíce vědců se snažily pochopit princip liquitivu a najít protilátku. Jedné noci se vyčerpaný Perry Rhodan setkal se slunečním maršálem Freytem, aby si pohovořili o výsledcích, které vyhodnotil počítač ze záznamu, jenž po kurýru poslal Desoga z Lepsa na Zemi-

Reginald Bull v tu dobu společně s Allanem D. Mercantem prováděl výslechy Arasů, zajatých na Lepsu.

„Dobrý večer, pane," řekl Freyt svým klidným hlasem. Měl s Administrátorem mnohé společné. Rhodan se podíval na hodinky. Slabě se pousmál. »Spíš dobré ráno," opáčil. „Už je po půlnoci." Freyt se posadil a Rhodan mu podal něco k pití.

Když se Freyt napil, zamyšleně řekl: „Doufám, že máte dobré zprávy, pane.“

„Výpočty míry pravděpodobností nám říkají, že Okul by mohl být zdrojem surovin pro výrobu té drogy," zahájil svou řeč Rhodan. „Docela to vypadá, jako bychom v osobě dr. Ne-
armana udělali dobrý lov. Je politováníhodné, že tento muž mezitím zemřel.“

„Je tedy možné, že na Okulu rostou nějaké byliny, jejichž extrakt je základem pro výrobu liquitivu?“

Rhodan chvíli přemýšlel. Během posledních dnů ho mnozí vědci upozorňovali, že droga nemusí být nutně vyráběna z rostlinných látek. Každopádně však Okul hrál důležitou roli v plánu antimutantů. !

„To se uvidí.“

Freyt odsunul prázdnou skleničku. Věděl, že teď existuje už jen jedna jediná možnost: museli na Okul.

Administrátor si to jistě uvědomoval také.

„Otevřeně řečeno, momentálně jsme bezmocní," řekl Rhodan.

„Antiové se ukrývají. Podařilo se jim distribuovat dostatečné množství drogy, aby se nyní mohli schovat.“

Vážně pohlédl na Freyta.

„Vím, že zrušení blokády narazilo na nesouhlas mnohých důstojníků flotily.“

„Na mnoha místech bylo kritizováno, že jsme neodhalili nebezpečí toho likéru včas," odvětil Freyt. „Obecně se pochybuje o kvalitě testů kosmického zboží, které je k nám importováno.“

„Za každého z našich vědců dání ruku do ohně," ujišťoval ho Rhodan.

Než mohl Freyt odpovědět, někdo zaklepal na dveře. Freyt se ohlédl a spatřil Reginalda Bulla. Bully působil dojmem velmi unaveného muže.

„Jsem napůl mrtvěj," zavrčel. „Arasové jsou pěkně houžev

natá banda. John Marshall potřeboval pět mutantů, aby z nich vytáhli, co věděli."

Rhodan sraštil Čelo a vyzval Bullyho, aby mluvil.

„Arasové přiznali, kdo je objevitelem ty d'ábelský drogy," hlesl Bully. Sotva to dořekl, Freyt už věděl, kdo tím objevitelem je. Rhodan se raději zeptal: „Kdo to je?"

Bully a Freyt si vyměnili pohledy a Bully řekl: „Je to Thomas Cardif!"

Rhodan smutně pokýval hlavou a Bully zvedl paže, aby ho zapřísahal.

„Nezapomínej, že Cardif žil pod hypnoblokem. Když spolupracoval na vývoji liquitivu, nebyl sám sebou. Pomysli na to, že žil pod jménem doktor Edmond Hugher. Pravděpodobně se Antiům mezitím podařilo jeho blok rozbít. Od té chvíle je veškerá Cardifova aktivita namířena jenom proti tobě a chce tě zničit stejně jako dřív."

„Thomas Cardif, Rhodanův syn, je zločinec," hlesl Rhodan.

„Je produktem řetězu nešťastných událostí," namítal Bully.

„Copak si už nevzpomínáš, jak chtěl zradit Zemi Skokanům? Nevzpomínáš si na Skokana Cokazeho?" pozvedl Rhodan hlas. „Cardif a tento patriarcha pracovali ruku v ruce a málem se jim podařilo zničit Sluneční říši."

„Jednu věc se od svého otce naučil," mínil Bull. „Umění dostat protivníka do úzkých."

Rhodan však mávl rukou a řekl: „Teoreticky existuje možnost, že se Cardif zdržuje na Okúlu. Nezbyvá nám jiná věc než přejít do protiútku."

, ^ ^ ^

O charakteru Johna Emeryho se vždycky hodně mluvilo. Byl označován za líného, zlého, žvanivého, vlezlého a egoistického. Jenže nic z toho nebyla pravda; John Emery měl organi-

začni talent. Díky této schopnosti to ve Sluneční flotile dotáhl 'daleko.

Tvrdilo se o něm, že v jeho soukromé sbírce je možné najít úplně všechno. Od odříznutého copu Číňana z éry Mandžu po elektromagnetickou zubní plombu domorodce z Ferbadom. , A co Emery neměl, to dokázal vždy obstarat. Jeho přátelé tvrdili, že se nemůže objevit nic, co by Johna Emeryho dokázalo uvést v úžas.

Ovšem 9. dubna roku 2103 zažil šok i Emery. Ležel na prostém lůžku a přemýšlel, jak by mohl přinutit jistého Eduarda Goodinga, muže z Nigérie, aby se rozloučil s vyřezávanou maskou smrti, kterou si přivezl ze své vlasti. Emery intenzívně přemýšlel o metodě, pomocí níž by se mu od tohoto Afričana podařilo tento zvláštní kousek získat. Převaloval se na lůžku. Vtom ho vyrušil typický zvuk videofonu.

Emery jej zapnul a pak se na monitoru objevila zamračená tvář nadřízeného.

„Musíte přerušit svou dovolenou," vysvětloval muž. „Okamžitě se hlase u svého velitele," přikazoval mu. „Vaše jednotka musí být během tří hodin připravena na kosmodromu."

Emery sraštil čelo. Masku, po které toužil, se ztrácela do nenávratna. „V pořádku," zabručel.

^ _*_ ^

Emery se zahleděl na zamračené dubnové nebe. Před ním se rozprostíral kosmodrom Terranie. Byl natolik zkušený, aby okamžitě věděl, že přerušení jeho dovolené má závažné důvody.

Zatím jemu ani jeho mužům nikdo nic nevysvětlil. Stáli v koutě velké haly. Pak se ve dveřích objevil plukovník Jefe

Claudrin, velitel superobřího křižníku IRONDUKE, vlajkové lodí pozemské flotily. „To je Claudrin," zamumlal Berker, který stál vedle Emery-

ho. „To znamená, že poletíme na lineární lodi."

Claudrin minul skupinku mužů, aniž by s nimi ztratil slovo. Pak k nim konečně přišel plukovník Henderson a odvedl je k nákladnímu vozu, kde jim přikázal, že mají vyložit zbraně,

které tam jsou. Emery se zadíval na náklad a pak si musel promnout oči.

Váhavě ukázal na zbraně.

„Jste si jist, že si máme rozebrat právě tyhle zbraně?" zjišťoval.

„Nemýlíte se?"

Díval se na hromadu staříčkových karabin.

Ze kterého muzea je vytáhli?

„Budete se divit, až uvidíte munici," poznamenal Henderson.

A Emery se skutečně divil, protože k prastarým, staromódním karabinám byly rozdány plastické patrony, jejichž projektily byly naprosto antimagnetické.

O hodinu později se skupinka vybavená puškami, dobrými leda pro lov zajíců, nalodila na palubu IRONDUKE, a tam potom zjistila, že na palubě už je složeno zhruba pět tisíc podobných zbraní.

^^^

Gucky si prohlížel pohovku, na kterou si chtěl lehnout. Nespokojeně pohlédl -na Bullyho.

„Pořád tvrdím. Že IRONDUKE je ta nejnepohodlnější loď Sluneční flotily," zapištěl. „Každý slušnej myšob má právo na komfortní posezeníčko. V tomto ohledu je tahle loď katastrofální."

...

„Zdejší posezeníčka'nejsou na to, aby se na nich spalo," vy-

světloval mu Bully. „Když ti nejsou dost pohodlný, můžeš přece stát, nebo se vznášet pod stropem.“

„Naše cesta nepotrvá dlouho,“ vmísil se do hovoru Marshall.

„Rhodan a Claudrin počítají zhruba se třemi dny.“

„Tři dny,“ zabručel myšob. „Když si to představím, tak se mi dělá jednoduše špatně. Tady fakt nikde není pohodlí.“

^ A ^

Voda byla mělká a bažinatá. Bylo takové horko, že bublala a odpařovala se. Na březích močálu vyrůstala barevná džungle stromů, lián, květů a dalších rostlin. (

Na tomto světě existoval život. Sice přišel z jiné planety/ale byl tu.

Muž, který seděl v prostém člunu a postrkoval jej kupředu pomocí dlouhé hole, byl jednoduše ale čistě oblečen. Způsob, kterým si prohlížel okolní krajinu naznačoval, že se tu určitě vyzná. Byl vysoký a štíhlý, jeho tvář vypadala aristokraticky.

Byla to tvář Prvního Administrátora Země.

Tvář Perryho Rhodana!

Když Antiové Edmondu Hugherovi odstranili mentální blok, stalo se cosi podivného. Hugherova široká, houbovitá, neustále se usmívající tvář nabrala ostřejší rysy a přes noc se fyziognomie tohoto muže vrátila do původní podoby - do podoby Thomase Cardifa, který byl kopií svého otce.

Nejenom tváří, ale i držením těla a svými pohyby se podobal Rhodanovi.

Ale nebyl to Rhodan. Říkal si Thomas Cardif a na rozdíl od svého otce, který bojoval za Zemi, Thomas bojoval proti ní.

Arkonidská krev v Cardifových Žilách zabráňovala tomu, aby stárnul rychle jako Pozemšťané. Nyní se ve všech ohledech podobal otci. I stářím. Nebylo jednoduché tyhle dva muže od sebe odlišit.

Cardif namířil člun ke břehu. Z džungle se ozýval křik ptáků. Nad vodou tančily miliony druhů hmyzu. Vznášely se v hustých mračcích. Na břehu bylo ploché, písčité místo. Cardif si to namířil k němu.

Už tam na něj čekal letoun, který připomínal malý vrtulník. Vedle letounu stál muž v dlouhém plášti. Zevnějškem se podobal Arkonidanovi, ale byl to kazatel sekty Baalol - Anti. Cardif dorazil k pláži a vyskočil z člunu. Zakotvil a vykročil k letounu.

„Považujete tyto své staromódní výlety za mimořádné zajímavé?“ zeptal se Cardifa. „Kdybyste vypadl z člunu, jste ztracen.“

„V životě jsem podnikal mnohem nebezpečnější záležitosti,“ odvětil Cardif. „Existuje jenom jediná možnost, jak najít“ .ta zvířata,“ vysvětloval. „To byste přece měl vědět, Hekto--Paalate.“

Paalat se zamračil.

„Právě stavíme speciální loď,* připomínal Cardifovi. „Kdybyste ještě pár dní počkal, neměl byste zapotřebí používat člun z vykotlaného kmene.“

„Cekat,“ hořce zamumlal Cardif. „Čekal jsem dost dlouho. Teď jsem znovu na tahu. Kromě toho jsem neustále navrhoval, abychom ta zvířata chovali v nádržích. To by nám ušetřilo věčný lov.“

„Dosud ztroskotal každý pokus udržet zvířata při životě uměle. Několik měsíců vegetovala a potom zašla. Dokud nebudeme znát důvod jejich náhlé smrti v zajetí, nemá význam je chovat.“

Rhodanův syn vlezl do letounu a kazatel ho následoval. Oba ,se v nesnesitelném vedru potili.

„Pomalostí a vyčkáváním Zemi neporazíme,“ zabručel Cardif. „Musíme zaútočit na několika místech zároveň. Je vcelku jedno, jakými prostředky.“

Kazatel se pousmál.

„Existují nejrůznější metody, jak přinutit protivníka ke kapitulaci," řekl. „Ten rychlejší nemusí být vždycky tím nejlepším. Vaše netrpělivost vyrůstá z nenávisti vůči vašemu otci. Netrpělivost a nenávisť jsou pocity, které způsobují, že člověk jedná nerozumě."

Cardif na to neodpověděl a nastartoval motor. Letoun se odlepil od země. Cardif byl zvyklý na řeči, nerespektovali ho jako bojovníka. Respektovali ho pouze jako inteligentního, schopného spolupracovníka.

^ ^ ^

Reginald Bull měl od samého počátku své kariéry určité představy o disciplíně. V žádném případě to nebyl přítel uniformované korektnosti. Říkal si, že muž s rozepnutým límcem může, bojovat stejně dobře nebo dokonce lépe než dokonale oblečený voják.

S přimhouřenýma očima si rozepínal límec a drbat se na zátylku. Pak řekl: „Uvázli jsme."

To bylo pravděpodobně nejtrefnější vyjádření nastalé situace.

Obraz na monitorech se už po dlouhé hodiny neměnil. Lineární loď, osmisetmetrový křižník třídy STARDUST, zabloudil v centru Mléčné dráhy. Tady v centru byly hvězdy umístěny tak hustě, že bylo skutečně velice těžké najít tu, po které pátrali. Hledali ji už třináct hodin. Připomínalo to legendární hledání jehly v kupce sena. Bully tuto situaci označil naprosto přesně; „Uvázli jsme!"

Šance, která se nabídla Zemi, byla najednou zase pryč. Postupně to začínali chápat všichni na palubě. Jens Avermann, kostnatý spojař IRONDUKE, po Bullyho slovech strnul. Pohlédl k Perryemu Rhodanovi, který nesl za celou akci zodpo-

vědnost. Dokonce sám Jefe Claudrin čekal, co na to řekne Rhodan.

„Informace, které nám z Lepsa poslal Miguel Desoga, buď obsahují rozhodující chybu, nebo dr. Nearman začal krátce před svou smrtí fantazírovat. Pochybuji o správnosti jeho souřadnic. Nicméně nezapomínejme, že Okul není zaznamenán ani ve starých arkonidských katalozích.”

Rhodan vážně pohlédl na své muže.

„Myslím, že se jednalo o falešné informace.”

Nikomu na palubě nemusel vysvětlovat, co jeho slova znamenají. Akce tímto končila. Pozemšťané se odvážili vlétnout do pavučiny a beznadějně v ní zabloudili. Plán Antiů vypadal více než kdy předtím sebejistě a úspěšně. Bylo už jenom otázkou minut, než Rhodan vydá rozkaz k návratu k Zemi. K Zemi, která trpěla zločineckou činností sekty Baalol a stala se centrem drogově závislých lidí.

Claudrin tlumeně poznamenal: „Takže přerušíme pátrání.*”

„Nutně jsme zapotřebí na Zemi,” odvětil Rhodan. „Nemá význam pátrat po Okúlu déle.”

Claudrin se otočil..

„Jak znějí vaše rozkazy, pane?”

Rhodan vstal a předstoupil před panoramatické obrazovky. Třpyt hvězd na něj působil chladně a neutrálně. V tichu velí-na čekali muži na Rhodanovo rozhodnutí.

Administrátor se napřímil a obrátil se k nim.

„Vzdáváme to,” řekl.

^ A ^

Valmonze pozvedl pohár a kývl na Thomase Cardifa. Hekta--Paalat a Rhambol mlčky přihlíželi. Nechovali nijak zvláštní sympatie k tomuto Skokanovi, trpěli ho pouze jako obchodního společníka.

„S drogami mám určitou zkušenost," řekl Valmonze, pohladil si vous a zamrkal na Rhodanova syna. „Už před rokem jsme se pokusili oslabit politický vliv Země tím, že jsme prodávali drogy vyráběné na Zemi jiným planetám. Nepřímo potom byla vina přičtena Zemi. Jenom čistě nešťastnou náhodou nám to tak úplně nevyšlo."

. Skokanský patriarcha zamlčel, že tou zmíněnou nešťastnou náhodou byl fakt, že vlastně zklamal on sám.

„Přesto bychom můj návrh měli zvážit," řekl Cardif. „Nyní, kdy už na Zemi patrně rozpoznali nebezpečnost liquitivu, bychom měli zastavit dodávky. Počet drogově závislých na Zemi představuje zhruba dvě stě milionů lidí. Jak znám Rhodana, bude to stačit, abychom ho dostali pod tlak."

Valmonze se s chutí napil a tázavě pohlédl na kazatele.

„Každopádně teď s lodí VAL I odstartuju," pokračoval Valmonze, když se žádný z Antiů nesnažil cokoli podotknout. „S liquitivem, nebo bez něj. Nemůžu tady dlouhé dny čekat, než se pro něco rozhodnete. Navrhuji, abychom nadále zásobovali likérem všechny planety."

Cardif se pousmál.

„Vaše obchodní zájmy ctím, příteli. Jenže zapomínáte, že my máme jiné plány."

. V tu chvíli na Valmonzeho kývl Baaran, jeden z nejstarších Antiů.

„Odstartujete," řekl chladně.

Cardif a patriarcha se naklonili.

„S liquitivem," dodal Baaran. „Prozatím dodávky nepřeručíme."

Valmonze nijak nedával najevo, jak je tím rozhodnutím nadšen. Obchod je obchod. Dokud bude rozvážen liquitiv, bude mít zisky.

„I váš Čas jednou přijde, mladý muži," poznamenal směrem ke Cardifovi.

„To určitě," dodal Hekta-Paalat. „Zastavení dodávek brzy schválíme." Aniž by cokoli řekl, Rhodanův syn vstal a opustil místnost.

^ A ^ ,

Osud už je takový, že zdánlivě nenápadnými, nedůležitými událostmi dokáže způsobit kosmopolitické změny. Tak se právě stalo, že Valmonze svým uspěchaným startem vyvolal bezpočet událostí, které ve svém dalším vývoji otřesou základy Sluneční říše.

Když VAL 1 opustil Okul a poprvé se vnořil do hyperprostoru, způsobilo to naddimenzionální výboje energie. Nikdo na palubě skokanské lodi netušil, že se docela blízko pohybuje loď Pozemšťanů a chystá se vrátit k Zemi. VAL 1 zmizela směrem k neznámému cíli v hyperprostoru, ale zanechala nepřehlédnutelné stopy svého vskoku.

Stopy, které strukturální zaměřovače IRONDUKE dokonale zaregistrovaly.

^ A ^

Čistě náhodou pohlédl první důstojník na palubě IRONDUKE major Hunts Krefenbac přes rameno Jense Avermanna a strukturální zaměřovač se ozval.

Major i Avermann jako jedněmi ústy zvolali: „Stát, pane!"

Avermann bleskurychle zaznamenal sílu otřesu prostoru, vzdálenost a trvání. Rhodan, který právě vydal rozkaz k ústupu, se několika rychlými kroky ocitl nad strukturálním zaměřovačem.

„Otřes prostoru, pane!" zvolal Avermann. „Jednoznačně se jedná o kosmickou loď!"

„Máte vzdálenost?" zeptal se Rhodan.

„Jistě, pane. Přesné souřadnice budeme mít z počítače za chvíli.“

„Pokud tady létají vesmírné lodě, pak tu jsou i planety, na kterých přistávají,“ poznamenal Bully.

„Například Okul,“ zahřimal Claudrin. „Sázím se, že ta loď odlétala z Okúlu.“

Nenašel se nikdo, kdo by se s ním vsadil. Muži napjatě vyčkávali, co řekne počítač.

Pěny Rhodan se k nim zamyšleně přidružil. Byl si vědom skutečnosti, že při útoku proti tajuplné planetě mohl jeho syn přijít o život. Musel na to myslet i proti své vůli. Nebylo žádným tajemstvím, že se Thomas Cardif snaží za každou cenu zabít svého otce - i kdyby přitom měla Sluneční říše padnout. Nicméně Administrátor si byl naprosto jist, že jakmile najdou Okul, vydá rozkaz k útoku. Nemohl mu v tom bránit ani ohled na další osud jeho syna. Vždycky se rozhodl v zájmu lidstva.

Sekta Baalolu se snažila vrátit lidstvo na stupeň otroctví. Jeho vlastní syn jí přitom pomáhal. Rhodan se musel přinutit, aby vydával rozkazy bez ohledu na Thomase Cardifa.

„Už to máme,“ zvolal od počítače matematik Riebsam.

„Údaje dr. Nearmana obsahovaly malou chybu.“, „Tak už nás nenapínejte,“ zavrčel Bully.

Riebsam ukazoval na monitory a vytahoval z tiskárny fólie.

„Minuli jsme Okul o zhruba čtyři světelné roky. Za předpokladu, že bod vnoření cizí lodi souhlasí s blízkostí Okúlu.“

„Takže tam poletíme, pane!“ navrhoval Rhodanovi Claudrin.

Teprve nyní se v Rhodanovi probudil chladný myslitel. Zavrtěl hlavou.

– „Ne, plukovníku,“ odporoval. „Budeme si tu nejméně dvě hodiny hrát na tichého pozorovatele. Je docela dobře možné, že se vynoří ještě další loď.“

Gucky vzdychl a demonstrativně se uvelebil na nepohodlné pohovce.

„Zase čekat?“ zaúpěl. „Já už to nevydržím.“

Rhodan však nereagoval a pokračoval.

„Takže budeme chvíli čekat. Mezitím chci mluvit s různými jednotkami Sluneční flotily. Naši lidé musejí vědět, proti komu bojujeme a co všechno bude na tomto boji záviset.“

Claudrin a Bully pustili Rhodana k interkomu. Rhodanova řeč trvala přesně dvanáct minut. Vysvětloval svým mužům plnou vážnost situace bez jakýchkoliv zlehčování. Jeho hlas bylo slyšet po celé lodi.

Jenom jednou větou nevyslovil. Přestože ho všechno v duši nutilo, aby ji vykřikl, ovládl se.

„Nestřílejte na Pozemšťany,“ chtěl říct. „Mohl by mezi nimi být můj syn.“

Pořád musel myslet na svůj problém. 'Objektivně viděno, Thomas Cardif zasloužil smrt.

Otcovské city však nejsou objektivní.

^ A ^

John Emery si prohlížel arkonidský bojový oblek, který byl pozemskými technikami vybaven řadou nejrůznějších vylepšení. Antigravový generátor umožňoval člověku, který si jej oblékl, vznášet se nad povrchem planety a měnit směr podle vlastní vůle. Bylo také možné stát se za pomoci deflektoru neviditelným.

Přesto měl Emery nedobry pocit. Sám sebe se v duchu ptal, jestli bude pět tisíc mužů stačit k dobytí planety, kterou obsadili Antiové.

Co znamenalo pět tisíc mužů při průměrné velikosti planety?

Mohli pouze doufat, že se kazatelé nerozmístili po celé planetě, ale že se usadili jenom na několika málo místech. Pak by zůstala jakási šance na úspěch.

Všichni jeho muži byli připraveni. Zatím se čekalo. Hráli šachy, karty nebo četli. Ale byli jako na trní.

„Jsem rád, že je tady s námi šéf," poznamenal vedle něj Ber-ker.

Šéfem byl míněn Perry Rhodan. Zkušený a chytrý vůdce bezpočtu kosmických bitev si určitě poradí i s Antii.

„Máme na palubě také mutanty," řekl Emery. „Antiové se budou divit." ;

IRONDUKE se řítí směrem ke svému cíli.

^ A ^

Kolem bezejmenného slunce kroužily tři planety. IRONDU" KE pronikla do soustavy pod ochranou Šestidimenzionálního absorbčního pole, takže ji nemohl zachytit žádný zaměřovači přístroj.

Druhou planetou soustavy byl Okul.

„Dokázali jsme to," řekl major Krefenbac ve velínu. „Všechny další údaje dr. Nearmana přesně sedí na tuto planetu. Chybné byly pouze souřadnice."

„Zapojit hmotové a energetické zaměřovače!" přikázal Rhodan.

Kulovitý křížník nyní opisoval oběžnou dráhu kolem Okúlu.

„Rozkaz vykonán, pane!" zvolal Jens Avermann.

„Pokuste se zaměřit!" opáčil Rhodan.

Zaměřovači se pustili do práce. Po druhém obkroužení planety měli první výsledky.

„Zaměření, pane!" zvolal Avermann. „Tam dole se něco děje. Mimořádně silné energetické výboje."

„Jděte níž, plukovníku!" přikázal Rhodan Epsaleranovi.

Už nemusí Claudrinovi blíže vysvětlovat, co má dělat. Plukovník rozuměl své práci. O deset minut později všichni na palubě věděli, co objevili. Uprostřed džungle, nedaleko oce-

ánu, bylo umístěno šedesát sedm ocelových kopulí mohutných rozměrů.

„To je město," zašeptal Bully. „Ocelový město."

„Předpokládám, že tam někde dole vyrábějí obrovská množství liquitivu," řekl Rhodan. „A v tom jim zabráníme." . Claudrin se hlukokým hlasem zeptal: „Chcete útočit, pane?"

„Nechtě mužstvo nastoupit před výstupy z lodi. Všichni ať si vezmou bojové obleky. Zapnout antigravový pohon. Vysvětlete jim, jak používat nejrůznější zbraně. Individuální ochranné štíty Antiů neprostřelí žádný kov ani energie, proniknou pouze projektily." •

Bully pohodil hlavou a dodal: „Jdeme na to!"

• ' ^ A ^

Casnan na nebi objevil temný bod- Oběma rukama si promnul oči a ještě jednou se zahleděl vzhůru. Nyní už to byly tři body. Casnan stál jako zkamenělý. Náhle se z balkónu ozval rozrušený hlas. Kdosi se rozběhl.

Pak se objevilo ještě mnoho dalších bodů. Stovky. Casnan nevěřícně zíral do bezmračného nebe-

Ve stejný okamžik se nad městem objevila Obrovská koule, Chrlila celá mračna těl. V tu chvíli Casnan pochopil, co se stalo.

Koule byla vesmírnou lodí Pozemšťanů. Nepozorovaně se přiblížila. Tisíce mužů přšelo na stanici Antiů.

„Poplach!" vykřikl zoufale Casnan. „Útočí na nás loď Pozemšťanů. Všichni na svá místa. Musíme se pokusit zničit útočníky dřív, než přistanou."

Jeho výkřik vyvolal zmatek, Casnan se srazil s jiným kazatelem, který zrovna vyběhl na chodbu.

„Pozemšťané?" vyjekl muž. „Kolik?"

Casnan se nezdržoval vysvětlováním. Utíkal dál.

„Jejich energetické zbraně neproniknou našimi individuálními štíty“ ozvalo se z reproduktorů.

Toto konstatování zklidnilo chaos na chodbách. Casnan zpomalil. To byla pravda. Pozemšťané prohráli dřív, než přistáli. Neměli nic, čím by na Antie zaútočili. Casnan se triumfálně zachechtal. Rozhodl se. Sebere nějakou zbraň a vyjde na balkón. Pozemšťané pro něj budou dobrým cílem, zatímco on sám bude prakticky nezranitelný.

„Už jsou na střechách!“ zvolal někdo.

Casnan se rozběhl. Dříve než první Pozemšťané proniknou do některé z kopulí/jejichž střechy začínali propalovat, chtěl držet v ruce zbraň.

^ ^ ^

Vedle Johna Emeryho se vznášelo ještě dalších dvacet mužů, kteří nepatřili k jeho jednotce. Dole pod nimi se objevovaly první záblesky výstřelů. Kopulovité stavby pod nimi pukaly jako skořápky vajíček. Nad tím vším se vznášel mocný, hrozivý stín kulovité IRONDUKE.

Protivník zatím neodpálil jediný výstřel. Překvapující útok se zdařil. Emery si to namířil k nejbližší střeše. Chytil paprskomet a zmáčkl to. Vzdálenost byla ještě příliš velká, nikoho nezasáhl.

„Ted!“ zvolal Emery. Bezděčně promluvil nahlas. Musel jednat opatrně, aby nezranil žádného ze svých mužů. První už dosedali na střechy budov. Emery viděl propálenými dírami ve střechách humanoidní bytosti v pláštích až na zem. Už také měly zbraně a začínaly pálit proti Pozemšťanům.

Tohle tedy byli Antiové.

„Na kazatele střílet jenom z karabin!“ volal Emery.

Pak se bez zaváhání odrazil a skočil propálenou dírou ve střeše do budovy. Na chodbách to vřelo, všude pobíhali ka-

zatelé se zbraněmi. Začala palba. Emery viděl jednoho ze svých mužů, jak dostal zásah. Zlomil se a klesl k zemi. Propukl boj.

^ A ^

Dvanáct bytostí se plazilo po šedivé ploše jako mravenci. Perry Rhodan zíral na monitor a pálily ho z toho oči. Ty maličké bytosti byly příslušníky jednotky, která se probojovávala ke střeše dalšího z domů. Rhodanovy myšlenky byly u těchto mužů.

„V támhletěch třech kopulích se kazatelé brání jako šílení," poznamenal Bully. „Vypadá to, že je chtějí za každou cenu udržet."

Rhodan si přiznal, že všechno neprobíhalo tak hladce, jak si představoval. Antiové se velice rychle přizpůsobili situaci. Když poznali, že neubrání všechny kopule zároveň, soustředili svou obrannou činnost na tři budovy. Odtud pak podnikali překvapivé protiútoky.

Antiové prostě doufali, že se jim podaří odrazit útok z centra. Strategicky vzato to bylo asi to nejlepší momentální rozhodnutí.

Major Krefenbac, který udržoval spojení s jednotlivými skupinami vysílačkou, měl ve tváři vepsané starostlivé vrásky-

„Henderson hlásí, že dobyl čtyři kopule," řekl Rhodanovi. „Je tam prý už jenom pár Andu."

„Odlákávají pozornost našich mužů. Chtějí roztříštit naše síly. Musíme nutně posílit jednotky u tří centrálních kopulí."

„Pastenaci se už nehlásí," pronesl stísněně major. „Spojení bylo přerušeno. Sokura Tajamo hlásí totéž co Henderson."

Rhodan se obrátil k plukovníku Claudrinovi.

„Převzmete IRONDUKE, Jefe," přikázal. „Je načase, abychom mužům dole pomohli."

Kývl na Bullyho. Krefenbac vyskočil, ale Rhodan zavrtěl hlavou.

„Ne, majore, vy jste víc zapotřebí tady. Vy a já si vybereme ještě pár mužů, které plukovník může postrádat.“

„To si vážně myslíte, že musíte do boje zasáhnout osobně, pane?“ zeptal se Krefenbac.

„Ano,“ odvětil Rhodan.

Když se o něco později Rhodan a Bully snášeli dolů k městečku, spatřovali dílo zkázy. Střechy většiny kupolovitých budov byly z velké části zničeny. Z otvorů stoupal kouř a dým.

Rhodan pokynul sedmi mužům, kteří je provázeli, aby se drželi při sobě. Z výšky se soustředili na tři centrální kopule. Tam se ještě mohutně střílelo, zatímco na ostatních místech se objevil záblesk paprskové zbraně jenom zřídka.

Antiové mezitím určitě zjistili, že jejich individuální energetické ochranné štíty nejsou proti antimagnetickým projektilům účinné, Na střechách stáli nějací muži a mávali.

Rhodan nemohl slyšet, co křičí. Teprve když se k nim přiblížil, rozuměl jim. Během několika minut všichni vojáci věděli, že do boje zasahuje i Rhodan osobně.

„Šéf!“ volali tito muži. „Perry Rhodan přichází.“ - Během další hodiny se obraz boje změnil. Pozemšťané vítězili. V jejich Čele bojoval Štíhlý, vysoký muž. Kazatelé, kteří 'ho spatřili, na něj vytřeštěně zírali, protože si mysleli, že vidí Thomase Cardifa.

^ ^ ^

„To je zrada,“ skřípal zuby Thomas Cardif. „Někdo nás musel prozradit Rhodanovi. Jak by se sem jinak dostal? Kdo jsou ti zrádci z řad Antiů?“ Ruce měl sevřené do pěstí a při každém jednotlivém slově

udeřil do stolu- V očích měl vepsanou slepou nenávist. Znovu to vypadalo, že zase jednou prohraje. Mezitím také zjistil, že jeho otec vede jednotky Pozemšťanů přímo v boji. Bojovalo se ve třech centrálních kopulích. Tam se nacházely nejdůležitější zařízení pro výrobu liquitivu. Filtrovaly se tam suroviny. Kazatelé se rozhodli, že tato zařízení musejí za všech okolností zachránit.

Tento plán se nyní ocitl před krachem. Nikdo z Antiů nebral porážku tragičtěji než Cardif.

„Mezi námi žádný zrádce není," klidně mu odpověděl Hek-ta-Paalat.
„Možná mezi některými jinými národy..."

„Udržíme aspoň ty tři kopule?" zařval Cardif.

„Ne," odpověděl Rhabol z opačné strany stolu.

Pozemšťan zuřil. Chytil nejbližšího kazatele za límec a zatřepal s ním.

„Myje musíme udržet," ječel. „Nad Okúlem mají jen jednu jedinou loď. Nemohli vysadit víc než pět tisíc mužů. Požaduji, abyste mi předali velení boje. Společně s těmi, kdo přežili, zachráním naše zařízení."

Antiové se tvářili odmítavě. Šok, který způsobili Pozemšťané tím, že měli zbraně, jimiž bylo možné prostřelit jejich individuální ochranné štíty, kazatele demoralizoval.

„Utečeme," řekl klidně Baaran.

Cardif se posměšně ušklíbl. Zkřížil ruce na prsou a kývl k monitorům, na kterých byly vidět spálené kopule.

„Utečeme?" zopakoval ironicky. „Kam, starý muži? Do džungle? Rhodanovi muži budou střílet na každého!"

„Do moře," opáčil ledabyle Baaran.

Cardif zmlkl a zahleděl se na něj s nadějí. „To budeme plavat?" zeptal se.

Nedostal odpověď. Baaran a Rhabol se dívali na monitory, aby sledovali konec bitvy.

Celou tu dobu nebyl seržant John Emery schopný uvažovat. Čistě automaticky páčil proti kazatelům ze své zbraně. Bok po boku s ním bojovali další muži. Emery si ani nevšiml, že se jejich počet stále zmenšuje.

Oči se mu slepovaly potem. Dýchal jenom horký, začouzený vzduch. Všude v kopuli zuřil úporný boj. Na poslední chvíli padl k zemi, protože se proti němu syčivě řítíl bojový paprsek a spálil mu záda. Nedbal toho a střílel dál z karabiny.

Netrvalo dlouho a protivníci se přestali bránit. Seržant se nadechl a ohlédl se. Byl jediným Pozemšťanem na této chodbě- Přejel jazykem přes suché rty. V kopuli zavládlo ticho, jako by někdo přikázal okamžitý klid zbraní.

Emery se opatrně napřímil. Bylo příliš riskantní nabízet Antiům otevřený cíl, ale nemohl zůstat ležet bez hnutí věčně. Cítil, že se něco změnilo. Bitva byla rozhodnuta. Ale jak dopadla? Kdo vyhrál?

Vstal. Vzpřímeně stál na chodbě. Rozhlížel se. Jeho uniforma byla na mnoha místech spálená. Netušil, jestli je jeho bojový oděv ještě funkční.

To se však dalo snadno zjistit. Zasmušile nastavil antigravový pohon a vznesl se ke stropu. Přistál na galerii a rozhlížel se. Odtud viděl hodně chodeb. Vykročil a pronikal do neznámých míst. Neustále musel překračovat bezvládná těla Antiů. Jeden z nich byl těžce zraněn, ale ještě žil. Když slyšel Emeryho přícházet, překulil se. Seržant zvedl karabinu. Zraněný na něj klidně pohlížel. Emery se zastavil tři metry před ním.

„Nač ještě čekáte?“ zeptal se Anti. „Myslíte si, že Casnan má strach ze smrti?“

„Ne,“ řekl Emery, ale z úst mu vyšel jenom krákoravý tón.

„Co budete dělat?“ zjišťoval Casnan.

„Půjdu dál,“ drsně zavrčel Emery.

Kazatel se bolestně usmál. Bleskurychle tasil paprskomet a páčil. Pozemšťan uskočil stranou a zároveň dupl na paži zraněného Antie. Paprskomet mu vypadl z ruky a Emery jej sebral.

„Tak," zavrčel. „Teď se podíváme, co všechno tady najdeme."

,

Casnan se zamračil a řekl: „Jestli půjdete dál, zemřete."

Pak se zhroutil. Emery si ho přestal všímat. Běžel dál po chodbě. Náhle se musel zastavit před šachtou, která byla zahalena do úplné tmy. Emery si lehl na břicho a naslouchal.

Mýlil se, nebo skutečně slyšel Čvachtání vody? Co mohlo být tam dole na dně Šachty? Uvolnil od opasku kapesní svítilnu a zapnul ji. Ale světelný kužel nedosvítal až na dno šachty.

Vtom si vzpomněl na varování umírajícího kazatele. Opravdu tu číhalo nebezpečí?

Emery zatnul zuby. Pak se s pomocí antigravového agregátu svého bojového obleku začal snášet do Šachty.

^ ^ ^

Perry Rhodan zvedl paži.

Tri mocně bráněné kopule padly. Bojovní roboti se vypořádávali s posledními hnízdy odporu. Kopulovité městečko se svými šedesáti sedmi budovami bylo prakticky zničeno.

Jeden z vojáků, kteří se shromáždili kolem Rhodana, tlumeně řekl: „Rád bych věděl, kam se ztratili, pane."

Z minuty na minutu kazatelé opustili důležité kopule a své bojiště. Vypadalo to, jako by se rozplynuli ve vzduchu. Rhodan odhadoval, že jich tímto způsobem uprchle nejméně dvě stě. Musel mezi nimi být i Thomas Cardif,

Ale kopule byly odříznuty. Kam se mohli Antiové ztratit? Do nějaké tajné podzemní chodby?

Rhodan aktivoval vysílačku a přivolal jednoho z vojáků.

„Spojte nás s IRONDUKE/" přikázal.

Krátce nato slyšel plukovníka Claudrina a jeho hřmotný hlas:

„Gratuluji, pane. Dokázal jste to." :

„Velká skupina Antiů nám unikla, plukovníku," unaveně poznamenal Rhodan. „Asi tu existuje tajná chodba. Dávejte pozor, možná zjistíte, kde se Antiové vynoří."

„Pokud tomu tak bude, spolehněte se, že jim IRONDUKE připraví horké přivítání," ujišťoval ho Claudrin.

Rhodan se rozhlížel po shromážděných vojácích. Bylo jich několik set. Ostatní se zdržovali ve zbývajících kopulích a prohledávali Je.

To byl úkol, který čekal i na Rhodana.

„Trochu se tady porozhlédneme," oznamoval mužům. „Systematicky každou místnost. Vše, co by mohlo být důležité s ohledem na výrobu té drogy, okamžitě zajistíme."

Než mohl mluvit dál, mezi vojáky se ozvaly výkřiky. Pak se dav rozdělil na dvě skupiny a uličkou přicházeli vojáci, kteří vedli jednoho Antie. Administrátor okamžitě viděl, že kazatel je raněný.

Strážní zasalutovali.

„Zajali jsme osm Antiů, pane," hlásil jeden z nich. „Sedm z nich mlčí, jenom tenhle mladík pro nás asi něco má."

Zraněný Anti byl skutečně mladý.

„Nechali nás v tom," odpověděl Rhodanovi. „Jednoduše utekli, když to pro ně začalo být nebezpečné."

„Nemusíte se rozčilovat," poznamenal Rhodan. „To stejně nic nezmění na skutečnosti, že je všechny dostaneme."

Anti se zasmál. Nesdílel Rhodanovu jistotu.

„Řekl bych, že se zajímáte o náš liquitiv?"

„Mluvte," krátce ho vyzval Rhodan.

Kazatel si ho pozorně prohlížel.

„Jste skutečně velice podobný tomu zrádci Cardifovi," zamumlal.

„Možná," řekl Rhodan a snažil se přitom mluvit naprosto klidně.
„Koneckonců je to můj syn."

Anti bezděčně o krok ustoupil. Ty ledově chladné šedivé oči jako by ho probodávaly.

„V těch kopulích byla většinou čistící zařízení pro drogu," řekl. .

- ,

„Z jaké rostliny ji získáváte?" zeptal se Bully.

„Z rostliny?" zavrtěl kazatel překvapeně hlavou. „Jed není produktem rostliny. Získáváme ho z hormonů zvířat."

„Zvířat?" řekl Rhodan. „Vysvětlete to."

„Jedná se o dva metry dlouhé a čtyřicet centimetrů tlusté pancéřované housenky, které se pohybují na bezpočtu malých nožiček. Zdržují se většinou v bažinatých krajinách džungle. Říkáme jim blátáči. Tyhle housenky mají zvláštní žlázy, ze kterých získáváme látku pro výrobu liquitivu."

Anti mluvil stále slabším hlasem. Jeho zranění bylo vážné. Rhodan kývl a vojáci kazatele odvedli.

„No vida," poznamenal Bully. „Tak to bychom měli. Teď nemusíme dělat nic jiného, než najít pár těch blátáků a pořádně je nechat vyšetřit."

„Tvůj optimismus je předčasný," odvětil Rhodan. „Možná, že na nás Čekají ještě zlá překvapení."

Vydal další rozkazy. Muži se rozdělili do skupin a pustili se do prohledávání kopule.

^ _*_ ^

Žbluňkání vody bylo stále hlasitější. Emery se se zadrženým dechem vznášel temnotou. Vypnul svítilnu. Jen zvolna klesal dolů, aby mohl při hrozícím nebezpečí okamžitě zareagovat.

Jednou měl pocit, že slyší zvuk nějakého stroje, ale to mohl být omyl. Zespoda vanul chladný vzduch. Emeryho napadlo, jestli se nenachází v antigravové Šachtě.

Vtom pocítil pod nohama pevnou zemi. Přímou před ním problikávalo škvírou ve stěně světlo. Seržant do ní strčil prsty a zatáhl. K jeho překvapení se škvíra rozšířila.

„Normální dveře," pomyslel si,

Strčil hlavu do otvoru a podíval se dovnitř.

A spatřil podzemní přístav.

Kotvila tam loď. Několik Antiů do ní právě lezlo. Hala byla ozářena umělým světlem. Kazatelé měli naspěch. Rychle jeden po druhém mizeli do útrob lodi.

A pak se objevil Pěny Rhodan!

Emery málem vykřikl úžasem. Ale nebyl to Rhodan - byl to jeho syn. Emery bez hnutí sledoval, že i Cardif nasedá do lodi. Bylo by hloupé riskovat nyní útok. Každopádně musel okamžitě podat hlášení Rhodanovi.

Když pak i poslední kazatel zmizel v lodi, pomalu se ponořila pod hladinu. . :

„Ponorka," uvědomil si Emery.

Moře bylo docela blízko. Pravděpodobně tady pod kopulemi vedl podzemní kanál přímo do oceánu.

Emery už na nic nečekal. Jak nejrychleji mohl, vznášel se nahoru šachtou.

^^^

Thomas Cardif se naposledy zahleděl do periskopu a podíval se na zničenou stanici.

„Periskop zatáhnout!" rozkázal Hekta-Paalat.

Cardif poslechl.

„Připravit k ponoření!" zvolal Baaran.

„Zalezeme jako zvířata do děr," hořce poznamenal Cardif. „Ale dokud jsem naživu, nedám si pokoj a naplním své úmysly."

„Dříve nebo později Rhodan objeví přístav," řekl RhaboL

„Bude vědět, kde nás najde. Myslím si, že si pořídí prostředky, jak nás najít. Naše situace není zrovna nadějná. Proto navrhuji, abychom se nejdříve ze všeho chovali naprosto klidně. Baarane, myslím si, že v hlubinách oceánu nám teď bude nejlíp.“

I Cardifovi bylo jasné, že v současné situaci nemají žádné šance k úspěšnému návratu. Mohli pouze doufat, že se to časem změní.

Vtom se Cardif ušklíbl.

„Zase jste dostal některý z těch svých skvělých nápadů?“ zjišťoval Rhabol.

Cardif přikývl. Pokud se pozemským vědcům nepodaří najít protilátku, bude Rhodanovo vítězství na Okúlu velice hořké.

„Vzpomněl jsem si na Valmonzeho,“ vysvětloval Cardif.

Antiové na něj nechápavě pohlédli.

„Patriarcha od nás dostal poslední zbytky liquitivu,“ zamumlal. „Už ho nedokážeme vyrábět. Všechna zařízení-jsou zničena.“

„To znamená, že vláda Sluneční říše bude mít co dělat s miliony nemocných, kteří se začnou bouřit, protože nebudou mít dostatek drogy.“ Hekta-Paalat vypadal spokojeně. Chápal Cardifovy myšlenkové cesty.

„Ledaže by na Zemi našli účinnou protilátku,“ namítl Baaran.

„Jejich vědci nemají dost času,“ připomínal Cardif. „Budou si muset pospíšet, jestli chtějí někoho z nemocných vyléčit.“

Z tohoto pohledu Cardifova prohra nevypadala tak tragicky. Znovu začal vymýšlet fantastické plány. Čím déle o nich přemýšlel, tím více se mu zdálo, že jsou opravdu proveditelné.

Dobytá, stanice Antiů se proměnila v trosky. Celých padesát z celkem sedmasedesáti kopulí bylo nepoužitelných. Zbytek se nacházel v zoufalém stavu. Všude stoupal dým. Mezi ruinami se neustále objevovaly skupinky vojáků.

„Za několik let tady vyroste džungle," mínil major Krefenbac. „Zbude tu už jenom prales."

„Z nějakého důvodu museli kazatelé postavit město v blízkosti oceánu," zamyslel se Rhodan. „Proč ho nepostavili hlouběji na kontinentu?"

„To bude možná souviset s tím, kam zmizeli/" vmísil se Bully.

Krefenbac se zamyslel.

„Možná, že mají nějaké materiální transmutery," řekl. „Ještě jsme neprohledali úplně všechny budovy."

„Vyloučeno," odporoval Rhodan. „Na palubě IRONDUKE máme velice citlivé zaměřovači přístroje. Pětidimenzionální výboje bychom okamžitě zaměřili. Plukovník Claudrin však nic takového nehlásí, majore. Antiové utekli jinak."

Krefenbac se snášel s vesmírným člunem, na jehož palubě se právě nacházeli.

„Pak už zbývá jenom džungle, pane," odvětil.

Než mohl Rhodan odpovědět, ozvala se vysílačka. Na monitoru se objevila široká tvář plukovníka Claudrina.

„Odpusťte, pane," zahřímal. „Musím váš inspekční let přerušit."

„Nějaké novinky, plukovníku?"

Claudrin přikývl.

„Jeden z našich mužů objevil podzemní přístav. Viděl, jak tam Antiové a Thomas Cardif nasedají do ponorky a potápějí se."

Bully luskl prsty. Ukázal dolů na moře.

„Oceán!" zvolal. „Tam tedy utekli."

„Letíme zpátky na IRONDUKE, majore," přikázal Rhodan. Obrátil se ke Claudrinovi. „Vracíme se do hangáru, plukov-

niku. Osobně si s tím mužem promluvím. Mezitím sestavte dobře ozbrojenou skupinu, se kterou bychom mohli proniknout do přístavu."

Claudrin potvrdil příjem a jeho tvář se-z monitoru ztratila. Bully si přešel rukou přes vlasy.

„Teď už potřebujeme jenom dobrou návnadu, aby se rybička zakousla do háčku," řekl.

„To nevím. Mám pocit, že nemáme ani rybářský prut," odpověděl Rhodan. „Nemáme totiž ponorky."

^ ^ ^

Seržant John Emery stál v pozoru ve velínu IRONDUKE. Bylo na něm znát, že skutečně bojoval. Po několika marných pokusech to vzdal, když se snažil upravit na mnoha místech pro-pálený oblek. „Člun přistál v hangáru," hlásil Everman. „Rhodan tu bude hned."

Rhodan, Bully a první důstojník IRONDUKE major Hunts Krefenbac vstoupili do velínu. Emery se znovu postavil do pozoru.

„To je ten muž, pane," upozorňoval Claudrin.

Seržant statečně polkl.

„Seržant John Emery," hlásil se. „Oddělení Henderson."

Rhodan si ho micky prohlížel.

„Jak vidím, v první řadě to odnesl vás bojový oblek," usmíval se.

„Tak mi povězte o svém objevu."

Emery líčil zážitky a, vyjádřil přesvědčení, že tam dole musí vést podzemní kanál přímo do oceánu.

„Myslíte, že to místo znovu najdete?" zeptal se Rhodan.

„Kdykoli, pane."

„Dobrá. Čeká vás povýšení, seržante. Chci, abyste všechno pořádně prohlédli. Zjistěte, zda je možné objevit místo, kam

ponorka utekla. Pokud byste našli další ponorky, okamžitě je zabavte."

„Rozkaz, pane," odvětil Emery.

Major Krefenbac pak odvedl Emeryho ke skupině vojáků, která ho měla doprovázet.

„Teď máme nový problém," mínil Bully. „Musíme najít způsob, jak zajmout uprchlý Antie."

John Marshall, šéf jednotky mutantů, řekl: „Možná, že tu kazatelé mají vesmírnou loď a že jsou na cestě k ní."

Rhodan přikývl. Neměl žádné prostředky, pomocí kterých by propátral hlubiny oceánu.

„Je na čase, abychom něco udělali," zapištl Gucky. Byl rozčilený, že zatím nedostal možnost jít do akce. „Přece nebudeme věčně dřepět na IRONDUKE."

„Musíme každopádně zabránit tomu, aby Antiové opustili Okul," zvažoval Rhodan. „Víme, kde se teď nachází jejich ponorka. Čím déle budeme čekat, tím těžší pro nás bude najít stanoviště kazatelů.

Nemůžou zůstat věčně na dně oceánu. Jednou se vynoří. Pak budeme muset mít k dispozici dostatek lodí, abychom Okul úplně zablokovali. Nezapomínejte, že kazatelé mohou dostat podporu z vesmíru. Pak by ani IRONDUKE nemusela být dost silná."

„To je fakt, pane," souhlasil Claudrin.

Rhodan pak důstojníkům vysvětlil svůj plán.

^ A ^

Generál Deringhouse se vyhoupl z postele a zasmušile se podíval na protější stěnu. Většinu posledních hodin strávil v posteli v poloze na zádech.

Kadet Oscar Hardin, který mu byl přidělen jako adjutant, na něj nejistě pohlédl. Docela dobře chápal generálovu netrpělivost.

„Pokud se IRONDUKE neohlásí během následujících hodin,

začnu jednat na vlastní pěst," řekl Deringhouse. „Stanovená lhůta už dávno uplynula."

„Administrátor by se určitě spojil s flotilou, kdyby si myslel, že jeho loď je v nebezpečí, pane," odvažoval se namítnout kadet.

Generál však mávl rukou a kadet, aby zamaskoval svou drzost, dodal: „Přejete si kávu, pane?"

V tu chvíli Deringhouseho i Hardina zachránil reproduktor: „Centrála volá generála Deringhouseho! Centrála volá generála Deringhouseho! Centrála volá..."

Deringhouse zapnul videofon. Jakmile to udělal, neosobní hlas řekl: „Máme spojení s IRONDUKE, pane. Administrátor chce s vámi mluvit."

Deringhouse si ušetřil odpověď. Několika skoky se octl na chodbě a řítit se k velínu.

Sotva vběhl do velínu, objevil na hyperkomovém monitoru Rhodanovu tvář. Deringhouse si s úlevou oddechl.

„Doufám, že máte dobré zprávy, pane," řekl Deringhouse a kývl na oba spojaře. Rhodanova tvář zůstávala vážná.

„Okul je pevně v naší moci," oznamoval. „Zničili jsme stanici Antiů. Ovšem několika z nich se podařil útek na palubě ponorky do hlubin oceánu." Tvář na monitoru ztvrdla. „Je mezi nimi i Cardif."

„Zjistil jste něco o droze?" zeptal se Deringhouse.

„Ano," odvětil Rhodan. „Ovšem to momentálně není tolik důležité. Chci zabránit tomu, aby Antiové opustili Okul, nebo aby dostali pomoc zvenčí."

„Co navrhuje, pane?"

„Sluneční flotila se nachází ve stavu bojové pohotovosti," řekl Rhodan. „Pět tisíc Jednotek se okamžitě vydá k Okula, aby planetu hermeticky uzavřely."

„Lodě jsou připraveny ke startu, pane," zvolal Deringhouse.

Administrátor přikývl.

„Dobrá, generále. Všechny superobří lodě přejdou do trah-

sice, k tomu těžké i lehké jednotky. Okul patří nám, na tom se už nic nezmění."

^ A ^

Perry Rhodan seděl ve velínu IRONDUKE a sledoval postupné vynořování lodí vesmírné flotily Sluneční říše.

„Nádhernej pohled," přiznal Bully.

„Starý, dobrý a pohodlný loď," přidal se Gucky. „Bude mi potěšením teleportovat na palubu DRUSUSU a v klidu si tam zdřímnout na polstrovaný pohovce."

Přestože Rhodan soustředěně sledoval přílet svých lodí, přece jenom stačil zareagovat a řekl: „Zůstanete na palubě IRONDUKE, poručíku Gucku."

Jefe Claudrin řídil IRONDUKE po stabilní oběžné dráze kolem Okúlu. Proti povrchu planety byla namířena paprsková děla. Kolem Okúlu se utvářel neprostupný plášť z vesmírných lodí.

Ve velínu IRONDUKE se setkali nejvyšší důstojníci k poradě.

Rhodan si byl plně vědom skutečnosti, že jejich akce zprvu nemusí vykazat úspěch. Loď byly prakticky odsouzeny k pasivitě. Nemohly podnikat nic jiného, než čekat na vynoření mysteriózní ponorky,

Administrátor se opět spojil s Terranií. Promluvil si s dr. Topezzim a dr. Whittmanem a informoval je o objevení housenek, z jejichž žláz byla získávána surovina pro liquitiv. Lékaři se rozhodli okamžitě vyslat několik výzkumných lodí na Okul. . „To je vynikající zjištění. Nyní určitě najdeme protilátku," ujišťoval Rhodana dr. Whitman. „Když už víme, z Čeho se droga vyrábí..."

„Věřím ve váš optimismus, doktore," řekl Rhodan nakonec. Pak přerušil spojení.

Když se otočil, spatřil Bullyho usměvavou tvář. Z očí vel-

kého muže se ztratil chlad. Obrátil se ke shromážděným důstojníkům a začal.

^ A ^

Zdravotní sestra pomalu kráčela kolem řady bílých postelí. Tvář byla obrácena k pacientům, kteří bez hnutí leželi na postelích. Velkým oknem pronikalo sluneční světlo. Místnost byla čistá a působila přívětivým dojmem. Sestra dorazila k poslednímu lůžku. Usmála se na pacienta. Ale ve tváři nemocného se neobjevila žádná reakce.

„Pojďte," řekla měkce žena.

Muž se nehnul. Jeho pohled směřoval někam do dále. Oči byly bez lesku.

Sestra se sklonila a pomáhala pacientovi na nohy.

„Hezky opatrně," usmála se-

Věděla, že významu jejích slov nerozumí. Nikdo z pacientů v této místnosti jí nerozuměl. Někdy měla dojem, že je v sále s mrtvými.

Muž nyní stál vedle lůžka. Svě okolí nevnímal; Sestra ho odváděla po dlouhé chodbě.

„Bude to krásný den," řekla.

Zena se s ním pak procházela po parku. Myslela na své pacienty. Byly to oběti likvitu. Psychicky vyčerpané a k smrti odsouzené trosky. Pak se vrátili k lůžku. Uložila pacienta, usmála se na něj a pohládila ho.

„Nebyla to krásná procházka?" zeptala se.

Nedostala odpověď. Očima sklouzla k tabulce se jménem tohoto nemocného.

Na štítku nad postelí stálo: Henry Mulvaney...